

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#)

[i/catalunya_cristiana](#)

[www.catalunyacristiana.cat](#)

[@catalunyacristiana.bsky.social](#)

[@catorcristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Escultores al servei de Maria Assumpta

La capella de la Sagrada Família, una joia dedicada a la Mare de Déu, compta amb les obres de Teresa Riba, Béatrice Bizot i Mercè Riba

P 8-13

VATICÀ

Carta apostòlica en el 1.700 aniversari del Concili de Nicea

P 16-17

REPORTATGE

80 anys de la Germandat de Poblet

P 24 - 28

SUMARI

7 DESEMBRE 2025

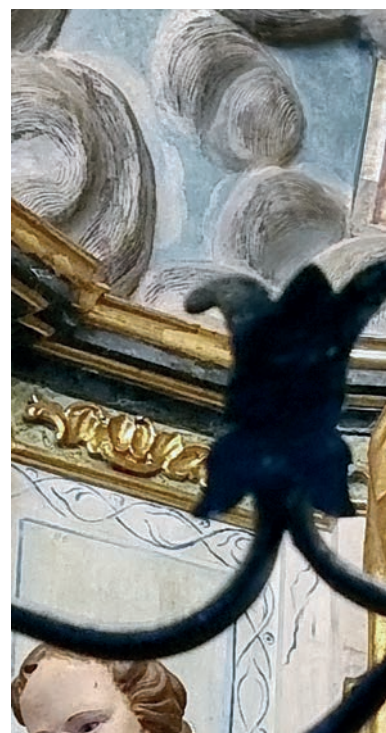
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

22

**Entrevista a Àngels
Camós, directora
de Càritas Diocesana
de Girona**

"Suposa tota una responsabilitat,
i un gran compromís, dirigir
aquesta entitat"

18-19

L'Informe FOESSA detecta una societat més fragmentada

El document actualitza la radiografia de la desigualtat a Catalunya

38-39

2.800 joves participen en el Festival Canòlich Music

El certamen uneix espiritualitat cristiana i música

20-21

Maria, mare del poble fidel

"Mater populi fidelis" reflexiona sobre la idoneïtat d'alguns títols marians

EDITORIAL

Sota el mantell de Maria

En el número d'aquesta setmana ens endinsem en la capella de l'Assumpta de la Sagrada Família, un espai petit —en comparació amb les dimensions de la resta del temple— que transmet un missatge de recolliment i de protecció. La cúpula que cobrirà la capella representa precisament això: el mantell de la Mare de Déu, sostingut per quatre àngels, sota el qual trobem aixopluc i empara.

Seguint les indicacions de Gaudí, consignades als Àlbums del Temple, l'actual equip d'arquitectes prossegueix amb la missió de bastir la capella de l'Assumpta. Tres dones —Mercè Riba, Béatrice Bizot i Teresa Riba— s'han ocupat de les escultures, i ara es troba en fase de concurs l'artista que representarà a l'interior de la cúpula l'assumpció i la coronació de la Mare de Déu. Xisco Llabrés, arquitecte responsable de la capella, ens ha explicat que la voluntat dels responsables del temple "és que l'artista que fa la cúpula interior pugui veure la capella acabada, encara sense la seva intervenció, per fer-se una idea de l'espai. Després, muntarem una plataforma de treball perquè pugui arribar a la cúpula".

Ara que estem recorrent l'Any Gaudí, amb motiu del centenari de la mort de l'arquitecte, el 10 de juny del 1926, és bonic recordar que la capella de l'Assumpta remet a la Mare de Déu de Misericòrdia, patrona de Reus. Gaudí va néixer a la capital del Baix Camp el 25 de juny del 1852 i hi va passar els primers setze anys de vida. El 1920, quan en contemplar l'obra de la Sagrada Família va trobar-hi a faltar una capella dedicada a la Mare de Déu, va voler tenir-hi present l'advocació de referència de la primera etapa de la seva vida, amb el seu mantell característic. Com diuen els gojos, "Mare nostra, dolç refugi i consell del pecador: Verge de Misericòrdia, mireu-nos amb ulls d'amor".

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

VALENTINA ALAZRAKI

@valealazraki

Vaticanista

27/11/2025

Primer vol papal amb Lleó XIV, al qual he regalat una icona bizantina de la Mare de Déu de Guadalupe en nom de tots els periodistes acreditats perquè guiï els passos del Papa americà, del nord per naixement, del sud per adopció i cor, en el vol papal a Turquia i el Líban

ANTONI GELONCH

@Antoni_Gelonch

Historiador

27/11/2025

Rebel·leu-vos contra Festes d'Hivern o del Solstici! A les escoles i arreu celebren les Festes de Nadal, per tradició, dignitat, civisme i civilitat. Respecto la festa de l'Anyell o del Perdó, però vull que les meves festes també siguin respectades. Integrar no és amagar, dissimular o negar

PAU M. DURAN

@pau_duran

Jurista

21/11/2025

Avui hem presentat la Lliga Jove de Montserrat, un projecte que vol ser un espai segur per a qualsevol jove cristià que vulgui compartir i emmarcar la seva espiritualitat dins el binomi "fe i país". Gràcies de cor a l'Observatori Blanquerna per acollir-nos!

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

GAUDÍ, UN SEGLE DESPRÉS DE VEURE ACABADA LA TORRE DE BERNABÉ

La basílica de la Sagrada Família va acollir el 30 de novembre un acte dedicat a Antoni Gaudí en què es va recordar l'esdeveniment d'un segle abans, quan l'arquitecte va veure completada la torre de Bernabé. L'acte va incloure una audició de campanes, cants interpretats per nens, una explicació sobre el present i futur del temple a càrrec de l'arquitecte responsable de les obres Jordi Faulí i de Chiara Curti, estudiant de Gaudí i de la Sagrada Família, i una exhibició castellera.

Chiara Curti va dir el 27 de novembre, en una entrevista al programa

Sense distància, que no és casualitat que la primera torre acabada, ara il·luminada al final de l'acte, estigui dedicada a Bernabé, "l'apòstol que no va veure Jesús i el més semblant a nosaltres avui". A més, l'arquitecta va anunciar la imminent publicació d'un nou llibre, *El meu Gaudí*, "una biografia escrita pels seus amics, que expliquen el seu Gaudí particular". I sobre un important text publicat en català per *National Geographic*, Curti ha assegurat que la reflexió "es dirigeix al cor i fa una mirada íntima de la figura de l'arquitecte".

Zoom MACIÀ GRAU

© Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família

La construcció de la creu de la torre de Jesucrist de la Sagrada Família continua avançant segons el calendari previst. El 26 de novembre passat es va instal·lar el primer braç horitzontal, orientat a la façana del Naixement, i abans no s'acabi l'any la torre ja comptarà amb totes les peces. No obstant, no serà fins al juny del 2026 (quan s'apropi la data de la inauguració i benedicció) que es podrà contemplar sense bastides, mostrant així el nou i definitiu skyline de Barcelona.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

10 de desembre del 1898

Tractat de París pel qual Cuba assoleix oficialment la seva independència

Des del monestir

“Honor reginæ iudicium diligit”

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

La Santa Seu recomana prudència amb certs títols aplicats a Maria

El nou document de la Santa Seu *Mater populi fidelis* recomana prudència amb certs títols aplicats a Maria, i desautoritza concretament els de corredemptora i mitjancera. Recomana, doncs, que es tracti Maria amb respecte i discreció. Santa Teresina expressava aquest desig: “Perquè un sermó sobre la Verge m’agradi i em faci profit, m’ha de mostrar la seva vida real, no la seva vida imaginària; i estic segura que la seva vida real va ser extremadament senzilla” (*Darreres converses*, 21 agost, 3).

Quan vaig entrar a Poblet em va sorprendre la sobrietat i la senzillesa del culte tributat a Maria: la seva presència discreta al claustre, la bellesa i

la simplicitat del cant final de la *Salve*, després de completes, quan tot just s’endevina el perfil de la Verge del retaule de Forment. I això em porta el record d’una carta de sant Bernat, la número 174 del seu epistolari, adreçada als canonges de l’església de Lió, que havien començat a celebrar la festa de la Immaculada Concepció, que aleshores es considerava una novetat.

Bernat s’hi oposa perquè pensa que aquesta nova doctrina sobre la concepció de la Verge contradiu la universalitat del pecat original i de la redempció obrada per Jesucrist. I també perquè considera innecessari afegir nous títols a la santedat de Maria. Per fonamentar el seu pensa-

ment es val d’un verset del Salm 99 referit al Senyor, rei universal, i que Bernat aplica a Maria: “*Honor reginæ [regis, diu el salm] iudicium diligit*” (Sl 99 [98] 4): “Vós sou el rei que estima la rectitud”, tradueix la versió litúrgica. L’honor de la reina estima la rectitud, o bé, l’honor de la reina demana reflexió, segons Bernat.

És un bon lema, i l’hauríem d’activar sempre que parlem de Maria. *Mater populi fidelis* va en aquesta línia, a més d’oferir-nos una reflexió profunda sobre la relació de Maria amb el poble creient, una relació que es verifica als peus de la creu, quan Joan, que ens representa a tots, l’acull en l’àmbit de la fe no tant com a mare de Crist sinó com a deixeblla. ■

La sal de la terra

La dignificació del pobre...

CLIMENT GARAU OLIVER
Teòleg i professor de religió

La dignitat és una conseqüència de l’esperança humana

Hem celebrat la jornada pels pobres que va encetar el papa Francesc. Un dia que l’Església aprofita per fer una pregària més intensa i estar especialment en comunió amb aquells que no tenen res. Però al pensament del Papa no hi ha el fet de dedicar un dia als pobres i prou, sinó fer-se ressò que els pobres són tan dignes com qualsevol. Sovint ens omplim la boca de la paraula “dignitat”, però cal preguntar-se: sabem de què parlem?, sentim que la nostra dignitat és igual a la de l’altre?, som capaços de lluitar per la dignitat del proïsme davant les injustícies?

La dignitat és una conseqüència de l’esperança humana perquè

aquesta no és senzillament esperar allò que desitgem que vingui. L’esperança és allò que li pertany a la vida, ja que és la mateixa vida que es defensa.

Si volem viure amb i per la dignitat humana no podem caure mai en la tristesa de saber que la lluita diària no té fi, perquè aquest no tenir fi és el que ens fa viure des de l’esperança amb dignitat i ser capaços d’entendre i vetllar per la del proïsme.

Al llarg de la història hi ha hagut personatges rellevants, lluitadors en defensa de la dignitat dels éssers humans: Gandhi, Nelson Mandela, Teresa de Calcuta, Pepe Mujica, etc. Tants que des de la seva cultura, raça

o creença sempre han mostrat que els valors que fan que l’home sia l’ésser més sublim, són els valors que el Fusteret de Natzaret ens va ensenyar quan trepitjava les terres de Palestina. Perquè l’amor, la solidaritat, l’empatia amb el que pateix, la justícia, la llibertat, la igualtat..., són al pou de l’ànima i només cal pouar-los per fer que siguin penó de tot aquell que creu en Jesús. Malauradament en molts casos, fins i tot dintre de les pròpies comunitats i esglésies, encara es compleix aquella dita de M. Gandhi: “El cristianisme és la cosa més bonica i bella que hi ha, la pena són els cristians.”

Pau i bé. ■

Que Maria ens ajudi
a preparar els camins del Senyor
i a anunciar-lo a tot el món

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Un temps marià

L'Advent és un temps litúrgic en què recordem d'una manera especial la Mare de Déu. I és que ningú com ella va saber esperar la vinguda de Jesús amb tant d'amor i tendresa. Jesús va ser la seva alegria. Demanem a la Mare de Déu que aquests dies ens ensenyi a sortir a l'encontre del nostre Salvador.

Avui voldria proposar-vos que, acompanyats de Maria, recorreguem amb alegria el camí que ens condueix a viure intensament la tendresa i l'amor de Déu revelats en el misteri del Nadal. Durant el nostre recorregut farem una petita pausa per meditar sobre tres festes marianes de l'Advent.

Comencem aquest itinerari el dia 8 de desembre, en què celebrem la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria. Des de molt antic, l'Església creu que Maria va ser preservada per Déu del pecat original per poder acollir en el seu si el Verb fet carn. Maria és la plena de gràcia. En

ella es manifesta la victòria total de Crist sobre el pecat. El seu cor sempre va estar en sintonia amb el projecte de Déu, atenta a Ell, a la seva família i a les necessitats dels altres.

Déu també vol que nosaltres siguem sants, que ens alliberem del pecat que ens tanca en nosaltres mateixos i ens allunya de Déu i dels germans. Vol que ens deixem inundar per l'Esperit Sant, de manera que sigui Ell qui guiï les nostres vides. Vol que, com Maria, portem Crist dins nostre i mostrem al món, en la nostra vida quotidiana, l'amor de Déu manifestat en Crist Jesús.

Una altra etapa en el camí de l'Advent, acompanyant la Mare de Déu, té lloc el 12 de desembre, festa de la Mare de Déu de Guadalupe, mare i patrona d'Amèrica. Segons la tradició, als ulls d'aquesta Mare de Déu hi apareixen gravades imatges de persones de tota condició social i de totes les races. I és que ningú queda al marge de l'afecte i de la proximitat de Maria. Ella vol acollir-nos a tots sota el seu mantell. En aquest dia podem adreçar a la Mare de Déu la bella súplica que recull l'himne de vespres

d'aquesta festa: "Dona'ns un pa que arribi a tothom i una fe que s'encengui per les teves mans unides, pels teus ulls d'estrella."

I ja en els dies previs al Nadal, el 18 de desembre, l'Església celebra la festa de la Mare de Déu de l'Esperança. Quan diem que una dona està en estat de bona esperança, és perquè espera amb il·lusió l'arribada d'un fill. En aquesta festivitat, Maria ens recorda que tot l'Advent és un temps d'espera i d'esperança. Un temps en què Jesús ve al nostre món com un riu de pau que omple de glòria totes les nacions (cf. Is 66,12). Ella acompanya amb la seva llum tot el poble de Déu, fins a la fi dels temps (cf. *Lumen gentium*, 68) i ens diu com a l'indi Joan Dídac, de Mèxic: "Per què tens por? És que potser no soc jo la teva mare?"

Benvolguts germans i germanes, demanem a la Mare de Déu que faci néixer Crist en el nostre cor i en les nostres famílies i comunitats. Que ella ens ajudi a preparar els camins del Senyor i a anunciar-lo a tot el món. Santa Maria, plena de gràcia, esperança nostra, pregueu per nosaltres. ■

La capella de l'Assumpta de la Sagrada Família estarà coronada per una cúpula que representarà el mantell de Maria

UNA JOIA DEDICADA A LA MARE DE DÉU

CARME MUNTÉ MARGALEF

Mentre la torre de Jesucrist de la basílica de la Sagrada Família es va enlairant cap a la cota de 172,5 metres, amb vistes a la seva inauguració, prevista el juny del 2026, una capella més modesta, però també una joia arquitectònica, va sortint a poc a poc a la llum. És una capella de planta quadrada, dedicada a la Mare de Déu, en concret al dogma de l'Assumpció, situada al mig del claustre paral·lel al carrer de Provença, darrere de l'absis.

“Tota ella és com una petita joia dedicada a la Mare de Déu”, expressa Xisco Llabrés, l'arquitecte responsable de la capella de l'Assumpta de la Sagrada Família. Amb ell fem la visita d'obra, abillats amb el casc i l'armilla de seguretat, eines del tot necessàries perquè ens hem de moure com bonament puguem entre bastides, escales, treballadors i materials de construcció. Amb el Xisco ens fem a la idea del que serà aquest joiell, que estarà coronat per una cúpula blava que representa el mantell de la Mare de Déu, com a símbol de protecció i aixopluc.

© Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família

Render de la capella de l'Assumpta, amb la cúpula de 30 metres i sant Roc en una de les dues entrades que donen al carrer de Provença.

Segons ens explica Llabrés, va ser el 1920 quan Antoni Gaudí va decidir introduir al temple una capella dedicada a la Mare de Déu: “El que volia Gaudí, i així queda reflectit en els Àlbums del Temple, és que fos una glossa a la Mare de Déu de Misericòrdia, patrona de Reus.” Per fer la cúpula, Gaudí va prendre com a referent la llitera o cadafal de la Mare de Déu que l'escultor Lluís Bonifàs va fer a la catedral de Girona, amb una gran corona i unes teles que representen el mantell de Maria, i uns àngels que l'aixequen. “La visió del mantell que baixa i que els àngels tornen a pujar li recorda molt a la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus”, completa Xisco Llabrés.

Serà un espai de pregària i recolliment de 9x9 metres i 30 d'alçada amb capacitat per a una vintena de persones, amb un altar per a la celebració litúrgica. “S'hi accedirà pel claustre. Aquí hi haurà el cancell”, ens indica el Xisco. I malgrat que volíem veure *in situ* els quatre baixos relleus que il·lustren escenes de la vida de la Mare de Déu, i que ens consta que ja estan en part col·locats, la veritat és que l'actual moment constructiu no ens ho permet. Els baixos relleus representen quatre escenes: la presentació de Maria al temple de Jerusalem, les noces de Canà, la mort de sant Josep i la dormició de Maria. “Eren les primeres

peces que havíem de col·locar perquè se situen a la part inferior, que és tota de pedra. Contrasta amb la part alta, la cúpula policromada amb trencadís de color blau, que ha de representar el cel amb l'assumpció i la coronació de Maria”, relata Llabrés.

Per fer els baixos relleus, així com la resta d'escultures en pedra de la capella de l'Assumpta, la Sagrada Família va contactar amb un seguit d'escultors per oferir-los participar en un concurs. Un cop superades totes les fases, les guanyadores van ser tres dones: Mercè Riba, Béatrice Bizot i Teresa Riba. Tres escultores que han posat el seu talent, la seva experiència —totes han fet obra pública— i la seva maduresa artística al servei de Maria Assumpta, una maduresa per apreciar la feina a fer, per endinsar-se en l'obra i per treballar-la. Les hem visitat als seus tallers en el que ha acabat esdevenint un viatge per Catalunya, des del nord, amb Mercè Riba, passant pel centre amb Teresa Riba, fins al sud amb Béatrice Bizot.

ESCULTURES QUE TRANSMETEN HUMANITAT

La primera de lliurar el seu treball va ser Mercè Riba, escultora dels quatre baixos relleus de la vida de Maria. “Els relleus tenen la particularitat que són estructurals, que són pedres que van tancant la cúpula per

dintre. Per tant, corrien una mica de pressa per poder continuar tirant amunt la capella”, ens comenta la Mercè Riba, des del seu taller situat a Llampaies, a l'Alt Empordà.

“Tècnicament, el relleu és difícil”, aclareix, “perquè representa una escena que, a més, ha de ser reconeixible per tothom”. Escenes de la vida de Maria que Mercè Riba ha volgut dotar d'una profunda humanitat: “Per exemple, en la mort de sant Josep, he volgut posar èmfasi en les mirades, en el fet de com Maria es mira sant Josep i li sosté la mà en els últims moments. En aquesta escena tots ens hi podem veure reflectits.”

De Mercè Riba també és l'escultura de sant Josep Oriol, un dels sants més populars, vinculat a la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, conegut com a Doctor Pa i Aigua pel seu apostolat caritatiu entre els més pobres. “L'he representat amb una sotana, descalç, les mànigues arremangades, repartint pa com a signe de compassió i generositat envers els pobres. D'alguna manera, és com si estigués oferint un tros de pa al qui puja les escales per entrar a la capella.”

I de ben segur que el visitant tindrà aquesta mateixa sensació, perquè a diferència de la resta d'elements escultòrics de la Sagrada Família, amb els de la capella de l'Assumpta gairebé hi podrà mantenir

Xisco Llabrés ens mostra l'interior de la capella, que farà 9x9 metres, actualment ple de cindris de fusta.

Agustí Codinach

Mercè Riba, al seu taller de Llampàies, ens ensenya un dels baixos relleus sobre la vida de Maria, en concret el de la mort de sant Josep.

un diàleg visual. “Són les escultures de la Sagrada Família que podrem veure més properes, a uns cinc metres d’alçada”, reconeix l’escultora de l’Alt Empordà. “Per tant, ha estat molt important cuidar l’expressió, el gest, les mans, la mirada...”

L’escultura que també mantindrà un diàleg visual amb qui estigui circulant pel carrer de Provença és un dels quatre àngels que sostindran el mantell de Maria i que són obra de Teresa Riba, a qui visitem al seu taller d’Igualada, capital de l’Anoia. “La condició dels àngels és que han de semblar que volen però sense ales, per tant, hi ha d’haver aquest diàleg entre forma i esperit seguint la idea de Miquel Àngel.”

Mentremes resseguint les obres, la Teresa ens explica la importància que cada un dels àngels tingui una expressió i una personalitat concreta. “Com pot parlar una peça?”, es pregunta. “Doncs fent que la mirem i que ella ens miri a nosaltres perquè hi pugui haver una comprensió, o sigui, que ens pugui emocionar, que no sigui una peça que passi desapercebuda.” La seva mateixa autora els defineix com uns àngels elegants, serens, sense un sexe concret tot i que amb un tarannà femení, i que ens acompanyen amb joia i il·lusió: “Entenc que l’única manera que tenen els àngels de volar és com les persones, quan tenim un objectiu, una il·lusió i una esperança. Per tant, són àngels que tenen aquesta part humana i espiritual”.

Agustí Codinach

Al seu taller d’Igualada, Teresa Riba enllesteix les mans dels àngels, en fang. Darrere es veuen altres detalls dels àngels que han de sostenir el mantell de Maria.

Només n'hi ha un que mira cap avall, el que està més a prop de la vorera: "Necessitava que un àngel representés la connexió entre la terra i el cel." "Hi va haver un moment en què els posava noms, però vaig deixar de fer-ho perquè volia que cadascú en fes la seva interpretació", prossegueix l'escultora igualadina, "el que és maco de l'obra és que et parli".

La nostra visita pels tallers de les escultores finalitza a Tarragona, al barri del Serrallo, amb Béatrice Bizot, nascuda a Itàlia, de família francesa i establerta a Catalunya des de fa 22 anys. "Per tant, soc catalana", comenta amb un somriure. Té obra pública en localitats de la demarcació de Tarragona com Salou, Vila-seca, Montbrió del Camp o la mateixa capital del Tarragonès, però amb l'escultura de sant Roc ara s'estrena a Barcelona, i ho fa amb

un sant de llarga i arrelada tradició.

Perquè la llegenda que envolta sant Roc, com la de sant Josep Oriol, ens parla d'una vida de servei als altres, en concret als malalts de pesta, fins que ell mateix va emmalaltir. Béatrice Bizot l'ha representat amb la iconografia tradicional: vestimenta i petxina de pelegrí, rostre bonhomí, i el gos amb un panet a la boca. Però també ha volgut traslladar-hi una profunditat i una mirada actual. "Aquesta escultura és com un tríptic en moviment, de manera que el sant adreça la mirada a la gent que el contempla, mentre amb la mà acarona el gos, que al seu torn porta a la boca un panet." "És una manera", explica Bizot, "de mostrar una Església que acull, que dona, que té una mirada molt tendra i que procura adreçar aquest missatge a tots els homes i dones de bona voluntat".

Agustí Codinach

Béatrice Bizot, al seu taller del barri del Serrallo de Tarragona, ens presenta sant Roc, fet amb un fang sintètic per evitar que es trenqui.

Diu la llegenda que quan va caure malalt, sant Roc es va aïllar en un bosc per no encomanar ningú. I en aquest bosc va arribar un gos, que li robava el pa a l'amo per portar-lo a sant Roc. Seguint amb la iconografia tradicional, Béatrice Bizot ens explica que el sant mostra a les cames les nafres del caminant: "També hi haurà una cantimplora, que estarà posada al costat del sant, dins de la fornícula, com si l'hagués deixada un moment per agafar-la després."

EXPERIÈNCIA DE VIDA

Treballar a la Sagrada Família transforma i esdevé experiència de vida. Ho hem vist en múltiples exemples, amb històries relatades en primera persona. "Treballar a la Sagrada Família és una experiència de vida, una cosa que mai m'hauria imaginat i que quan en vaig tenir la possibilitat va ser increïble", expressa l'arquitecte Xisco Llabrés, de Mallorca i arquitecte del temple des del 2002. Ha treballat en molts projectes, com la torre de la Mare de Déu o la façana de la Passió, "però en certa manera —ens diu— fer la capella de l'Assumpta és també molt important, perquè la meua àvia es deia Assumpció i, per tant, hi poso molt de sentiment".

Qui també té una connexió familiar amb la Sagrada Família és la Mercè Riba: "El meu besavi Antoni Riba va treballar com a escultor a la portalada del Naixement de la Sagrada Família. En un moment de crisi vital va trencar totes les escultures que tenia al taller i va canviar de professió. Potser saber aquesta història m'ha donat la idea que he recollit el testimoni del meu besavi i he prosseguit amb la seva vocació d'escultor i, a més, en la seva feina a la Sagrada Família."

Calendari en mà, Xisco Llabrés ens diu que la previsió és coronar la cúpula abans de l'agost del 2026. Aleshores, a mesura que baixin les bastides, s'aniran col·locant els àngels que sostenen el mantell i es treballarà en l'interior. Serà el moment de passar el relleu a l'artista que s'ocuparà de decorar l'interior del cimbori amb la representació de l'assumpció i la coronació de Maria. Un projecte que ara mateix es troba en fase de concurs. "El que ens agradaria", formula Llabrés, "és que

A Granits Barbany, una empresa familiar de Llinars del Vall s, Béatrice Bizot aplica els darrers detalls a l'escultura de sant Roc, en pedra, de 2,20 metres.

l'artista que fa la cúpula interior pogués veure la capella acabada, encara sense la seva intervenció, perquè pugui fer-se a la idea de l'espai. Després, muntarem una plataforma perquè pugui treballar-hi".

La Pasqua del 2027 podria estar enllestida aquesta petita joia que

Antoni Gaudí va dedicar a la Mare de D u, amb una inspiració molt especial en l'advocació de la seva ciutat natal, la Misericòrdia de Reus. Una capella que vol transmetre un missatge de misericòrdia al món, amb quatre escuts a la façana que resaran la *Salve Misericordiae*. ■

PROCÉS DE CREACIÓ DE LES ESCULTURES

1. MODEL DE FANG

Primer de tot, les artistes model·len les seves figures en maquetes de fang o similar, respectant el llenguatge simbòlic que defineixen les comissions teol gica i artística del temple.

2. ESCANEIG

Posteriorment, un esc ner permet passar els models del fang a l'ordinador. Gràcies a la digitalització, es poden analitzar les figures en detall i veure com s'integren en el conjunt arquitectònic. En aquest moment és quan es realitzen possibles ajustos per tal que l'escultura encaixi mil·lim tricament a l'espai on s'ubicar , una tasca que fa l'equip de projectes de la Sagrada Família, coordinada per l'arquitecte Xisco Llabrés. Seguidament, s'envia el fitxer virtual de l'obra al taller per transformar-la en pedra.

3. DESBAST DE LA PEDRA

Les propostes artístiques es traslladen a la pedra al taller de Granits Barbany, una empresa familiar de Llinars del Vall s que des de fa anys col·labora amb la Sagrada Família. En primer lloc, un robot s'encarrega de desbastar-la, és a dir, de rebaixar un gran bloc de roca per obtenir una primera silueta del que ser  l'escultura. Mitjançant un programa informàtic, s'indica a les màquines com s'han de posicionar per treballar la pedra, una tasca dura i exigent que abans es feia a m .

4. MATISOS

Un cop enllestida la feina mecanitzada, és el moment dels treballs manuals. Els picapedrers s'encarreguen de dotar les escultures, poc definides per les màquines, dels matisos i car cter que vol l'artista.

5. EMMAGATZEMATGE FINS A LA COL·LOCACIÓ FINAL

Si es necessita, l'escultora fa els últims retocs a la pedra i, finalment, la peça acabada es porta al centre de producció de Galera, al terme municipal de Gaià (Bages), on s'emmagatzema fins que es col·loca al seu emplaçament.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana coneixem la carta apostòlica del Papa **“In unitate fidei”**, recollim l’informe **Foessa Catalunya** i **Núria Caum** reflexiona sobre els **títols marians**

Agustí Codinach

L'informe Foessa Catalunya, que es va presentar a la seu de Càritas Catalunya el dijous 27 de novembre, revela que l'exclusió social afecta més d'un milió de persones a Catalunya. El mateix dia l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, va visitar l'Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna. A la foto, acompanyat per la coordinadora de l'Hospital de Campanya, Rosario Uriarte, i el rector de Santa Anna, Peio Sánchez.

Lleó XIV publica la carta apostòlica
“In unitate fidei”

El Credo de Nicea, la base per assolir la unitat dels cristians

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Pocs dies abans de commemorar a Turquia els 1.700 anys del Concili ecumènic de Nicea, el papa Lleó publicava una carta apostòlica titulada *In unitate fidei*, que pretén posar en rellevància l'actualitat d'aquell esdeveniment i recordar el valor ecumènic del Credo. “Amb aquesta carta desitjo animar en tota l'Església un impuls renovat en la professió de fe, la veritat de la qual, que des de fa segles constitueix el patrimoni compartit entre els cristians, mereix ser confessada i aprofundida de manera sempre nova i actual”, escriu el Pontífex.

Lleó XIV assegura que, a les paraules del Credo —“crec en un sol Senyor, Jesucrist, Fill Unigènit Déu, el qual per la nostra salvació davallà del cel”-, s'expressa el do de la unitat de la fe proclamada des dels orígens de l'Església. Són les paraules formulades pel Concili de Nicea.

El Sant Pare reflexiona en 12 punts sobre el significat històric, teològic, espiritual i ecumènic del Credo, “Símbol Nicenoconstantinopolità”, que els cristians de totes les denominacions, és a dir, catòlics, protestants, ortodoxos, reciten. Per això, Lleó XIV recorda que el que proclama aquest primer Concili ecumènic de Nicea, és a dir, la professió de fe en Jesucrist, Fill de Déu, “és el cor de la fe cristiana”. “És l'esperança en els temps difícils que vivim, enmig de moltes preocupacions i temors, amenaces de guerra i violència, desastres naturals, injustícies greus i desequili-

bris, fam i misèria patida per milions de germans i germanes nostres”, indica en aquest document el Papa.

Per sostenir aquesta afirmació, repassa les vicissituds històriques en les quals es va gestar el Concili, temps “no menys turbulents”. Així, recorda que el 325 encara estaven obertes les ferides de les persecucions contra els cristians i que era un temps també de conflictes en l'Església als quals se sumaven les amenaces externes. Sense anar més lluny esmenta Àrrius, un prevere d'Alexandria a Egipte, el qual ensenyava que Jesús no era veritablement Fill de Déu. A aquest es van oposar una sèrie de bisbes, des d'Alexandre d'Alexandria fins a Osi de Còrdova. Les discrepàncies entre uns i altres van dividir llavors l'Església. Escriu el Papa: “El motiu de la disputa no era un detall secundari. Es tractava del centre de la fe cristiana, és a dir, de la resposta a la pregunta decisiva que Jesús havia plantejat als deixebles a Cesarea de Filip: ‘I vosaltres, qui dieu que soc jo?’”

“Mentre la controvèrsia s'intensificava, l'emperador Constantí es va adonar que, juntament amb la unitat de l'Església, també estava amenaçada la unitat de l'imperi. Va convocar llavors tots els bisbes a un concili ecumènic, és a dir, universal, a Nicea, per restablir la unitat”, recorda Lleó XIV en aquesta densa carta. El Papa fa un recorregut per aquells temps i explica com es va fonamentar teològicament cadascuna de les afirmacions que professem al Credo, en especial, la que es refereix a la naturalesa divina i humana de Crist, “de la mateixa substància que el Pare, engendrat no pas creat”, i que va suposar el rebuig frontal a la tesi arriana. “Els Pares de Nicea van voler

restar fermament fidels al monoteisme bíblic i al realisme de l'encarnació. Van voler refermar que l'únic i veritable Déu no és inabastablement llunyà a nosaltres, sinó que, al contrari, s'ha fet proper i ha sortit al nostre encontre en Jesucrist”, assegura el Pontífex. I, amb la finalitat de destacar la connexió de la professió de fe nicena amb la història de la salvació entre Déu i les seves criatures, apunta: “El Credo nicè no ens parla, per tant, d'un Déu llunyà, inabastable, immòbil, que descansa en ell mateix, sinó d'un Déu que és a prop nostre, que ens acompanya en el nostre camí pels viarans del món i en els llocs més foscos de la terra. La seva immensitat es manifesta en el fet que es fa petit, es despulla de la seva majestat infinita i es fa el nostre proïsme en els petits i en els pobres. Això revoluciona les concepcions paganes i filosòfiques de Déu.”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Recordar

El Papa va presidir el 14 de setembre una commemoració ecumènica dels nous màrtirs i testimonis de la fe del segle XXI.

En definitiva, el Sant Pare relata com el Credo nicenoconstantinopolità "va arribar a ser un vincle d'unitat entre l'Orient i l'Occident" i "la professió comuna de totes les tradicions cristianes", fins i tot després de la Reforma del segle XVI. Per això, Lleó XIV es pregunta i pregunta si comprenem i vivim el que diem cada diumenge i com hem interioritzat el Credo. Finalment, reflexiona sobre el valor ecumènic del Credo i els èxits aconseguits en el camí cap a la unitat. "El diàleg ecumènic ens ha portat, sobre la base de l'únic baptisme i del Credo nicenoconstantinopolità, a reconèixer els nostres germans i germanes en Jesucrist en els germans i germanes de les altres Esglésies i Comunitats eclesials", i exclama: "Realment el que ens uneix és molt més del que ens divideix!"

Per continuar avançant en aquest camí proposa el Credo com "la base i el

criteri de referència". I, alhora, aclareix: "Això no significa un ecumenisme de retorn a l'estat anterior a les divisions, ni un reconeixement recíproc de l'actual *statu quo* de la diversitat de les Esglésies i Comunitats eclesials, sinó més aviat un ecumenisme orientat al futur, de reconciliació en el camí del diàleg, d'intercanvi dels nostres dons i patrimonis espirituals. El restabliment de la unitat entre els cristians no ens empobreix, al contrari, ens enriqueix. Com a Nicea, aquest propòsit només serà possible mitjançant un camí pacient, llarg i de vegades difícil d'escolta i acollida recíproca. Es tracta d'un desafiament teològic, més encara, d'un desafiament espiritual, que requereix penediments i conversió per part de tothom. Per això, ens cal un ecumenisme espiritual de pregària, lloança i culte, com va passar al Credo de Nicea i Constantinoble." ■

Què és recordar? Aquesta pregunta em va sorgir perquè ens preparem per rememorar un dels esdeveniments més importants de la fe cristiana: el naixement del Fill de Déu. Si anem al diccionari de la RAE ens ho defineix així: "Passar a tenir en la ment alguna cosa del passat." Però, veritablement és això?

Per a la cultura semita i per al món de la Bíblia, és alguna cosa més. En hebreu, recordar es diu *zakar*, i aquesta paraula té a veure amb reviure un esdeveniment, una experiència, una vivència; vol dir, fer-ho, d'alguna manera, present i actual. Fins i tot, des d'un punt de vista etimològic, recordar és tornar a passar pel cor. Per això, quan recordem el moment de l'Última Cena, no únicament repassem mentalment aquell instant, sinó que el fem present, perquè l'eucaristia viscuda ens transformi i això ens ajudi a comprometre'ns amb el germà. El mateix passarà amb el naixement de Jesús.

Crec que és molt important que tinguem això present en el nostre món actual perquè, a causa de la immediatesa, en moltes ocasions no som capaços de percebre allò essencial tal com ens hi convida *El petit príncep*.

Recordar és portar sempre amb nosaltres la presència de Crist. I si Ell és amb nosaltres, és important tenir present quina és la nostra veritable identitat en Jesús, qui som realment. Hem de ser conscients de la seva presència i la seva fidelitat eterna i perdurable, present en tota la humanitat que està destinada a la salvació per pura gràcia, per pur amor de Déu. I això ens portarà a implicar-nos, a acollir la Paraula i a intentar posar-la en pràctica per tots els mitjans.

Quina paraula o actitud de Jesús necessita avui ser reactivada en nosaltres? Què necessitem recordar avui?

PEPE PEDREGOSA

s.s.p.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

El nou Informe sobre exclusió i desenvolupament social exposa que l'aïllament s'ha quadruplicat a Catalunya des del 2018

L'Informe FOESSA detecta una societat cada vegada més fragmentada

La presentació de l'informe FOESSA va tenir lloc a la seu de Càritas Catalunya, a Barcelona.

MACIÀ GRAU
Barcelona

Després de tres anys, la Fundació FOESSA ha publicat una nova edició de l'Informe sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, basat en l'Enquesta sobre Integració i Necessitats Socials (EINSFOESSA 2024). El document actualitza la radiografia de la desigualtat al país i la compara amb l'últim informe territorial, que es va fer el 2021, en plena pandèmia.

Per primera vegada, Catalunya ha reduït el percentatge de persones en situació d'exclusió social. El 2021

el 29,1% de la població es trobava en aquesta situació, i ara la xifra s'ha reduït al 17%, tot i que encara està lleugerament per sobre del 16,8% del 2018. És una de les poques notes positives que es poden extreure del document, presentat el 27 de novembre a la seu de Càritas Catalunya. L'acte va comptar amb la participació del bisbe Javier Vilanova, delegat de la CET a Càritas Catalunya; Salvador Busquets, president de l'entitat; Raúl Flores, secretari tècnic de la Fundació FOESSA i coordinador del IX Informe FOESSA, i Caye Gómez, de l'Observatori de Càritas Catalunya.

En la seva valoració, tots els ponents es van posar d'acord en el fet que aquesta millora en les xifres no és suficient, ja que l'exclusió social continua

afectant 1,35 milions de persones a Catalunya. D'altra banda, hi ha molts altres aspectes on la situació ha empitjorat notablement. És el cas de les persones que viuen en situació d'aïllament, sense cap tipus de xarxa de suport, ni comunitària ni familiar: ha passat del 4% al 16% en els últims sis anys.

ELS MULTIPLICADORS DE L'EXCLUSIÓ SOCIAL

La progressiva desaparició de les xarxes de suport preocupa especialment des de Càritas Catalunya, com va explicar Salvador Busquets. Des de la seva experiència propera amb persones en situació d'exclusió social, va subratllar la importància de reforçar els vincles comunitaris, ja que "allà on els vincles es trenquen, l'exclusió s'accelera".

Aquesta és precisament la definició dels multiplicadors que apareixen a l'informe: factors que acceleren l'exclusió social. En aquest apartat, hi trobem l'educació, la salut física i mental, però sobretot l'absència de vincles. I és que un dels factors clau per aconseguir reduir el nombre de persones en risc d'exclusió és la solidesa de les seves relacions: "És un factor que determina qui s'enfonsa i qui surt endavant", va explicar Caye Gómez. La manca de vincles, a més, duplica el risc de malaltia, mentre que participar en associacions o grups el redueix notablement (30%), com recull l'informe FOESSA. En general, com va recordar el mateix Gómez, "l'escut comunitari format per la família, el veïnatge o l'amistat s'està debilitant allà on més es necessita". Aquesta situació ha provocat un "clima d'incertesa permanent, que ens fa buscar solucions de manera individual", com

va dir Salvador Busquets. És a dir, ens trobem en una societat “cada vegada més fragmentada, on l’individualisme trenca la xarxa comunitària i ens aïlla”.

L'HABITATGE I EL MERCAT LABORAL, CENTRES NEURÀLGICS DE LA PRECARIETAT

L'informe, fruit d'una macroenquesta i del treball de més de 500 experts, també ofereix les xifres relacionades amb l'habitatge a Catalunya, que és un dels centres neuràlgics de la precarietat.

A Catalunya, 568.000 llars —on viuen gairebé 2 milions de persones— afronten situacions d'inseguretat o inadequació residencial, i l'exclusió vinculada a l'habitatge afecta una de cada cinc persones. Alhora, 1,4 milions de treballadors del país es troben en precarietat laboral, un 38% de la població ocupada, fet que consolida l'existència de treballadors pobres que sostenen famílies igualment pobres, és a dir, treballar ja no protegeix de l'exclusió. En aquest sentit, Salvador Busquets va denunciar durant l'acte que s'hagi normalitzat “que un 30% de la població tingui precarietat laboral, i això no ho podem permetre”. I va afegir: “L'habitatge ha de ser el pilar del nostre estat del benestar”.

UN INFORME PER COMENÇAR A ACTUAR

Aquest nou informe territorial de Catalunya és el primer d'aquesta tipologia que inclou un diagnòstic i propostes de polítiques públiques, a més de la descripció de les dades. Aquesta necessitat de treballar per revertir la situació la va destacar el bisbe Javier Vilanova: des de Càritas, el compromís és actuar davant de l'exclusió, però primer es necessita conèixer la realitat. “No només oferim un informe, sinó que hem d'actuar al respecte”.

Entre les propostes, Salvador Busquets va destacar la necessitat de crear un parc d'habitatge públic destinat específicament a persones en exclusió, així com l'ampliació de la moratòria dels desnonaments fins a assegurar una alternativa habitacional —especialment en el cas de famílies amb infants. “No podem normalitzar que tantes llars visquin amb la por de quedar-se al carrer”, va advertir.

En l'àmbit econòmic i laboral, es va posar el focus en la necessitat d'impulsar polítiques redistributives que actuïn abans que les desigualtats es

consolidin. El president de Càritas Catalunya va denunciar la normalització de la precarietat laboral —que afecta gairebé quatre de cada deu treballadors— i va reclamar una prestació per criança que garanteixi estabilitat a les famílies i redueixi la transmissió intergeneracional de la pobresa.

Pel que fa a la protecció social, els ponents van reclamar una reforma profunda de l'Ingrés Mínim Vital. Segons Càritas, cal una finestra única, menys burocràcia i menys dependència de tràmits telemàtics, així com ampliar-ne la cobertura per evitar situacions absurdes, com llars que perden la prestació per un contracte laboral d'una setmana. També es va recordar que és important que s'apliquin el més aviat possible les mesures previstes a la futura llei contra el sensellarisme, que el Parlament ja ha aprovat.

En la mateixa línia, Raúl Flores va

SALVADOR BUSQUETS

“No podem normalitzar que tantes llars visquin amb la por de quedar-se al carrer”

reivindicar la necessitat de “decidir quins han de ser els pilars del futur estat del benestar” i assegurar-ne el finançament amb una fiscalitat més justa, recordant que Espanya continua sent un dels països europeus amb menys solidaritat fiscal. “Ens estem jugant la capacitat com a societat per afrontar la pobresa els propers 30 anys”, va afirmar, alertant que ajornar decisions només agreujarà una fractura social que ja és profunda. ■

ESTAMPERÍA SAN JOSÉ

EMBLEMÁTICA DESDE 1919

ESTAMPAS · ROSARIOS · BELENES · ÓLEOS
TRÍPTICOS · RETABLOS · IMÁGENES RELIGIOSAS
MEDALLAS · RESTAURACIONES
ICONOS ORFEBRERÍA · TALLAS DE MADERA
CORONAS CONSUMIBLES · ÁNGELES
ORNAMENTOS LITÚRGICOS COMUNIÓN
ESCULTURA A MEDIDA

686 836 515

93 317 56 85 / 93 317 11 54

www.estamperiasanjose.com

estamperiasanjose@gmail.com

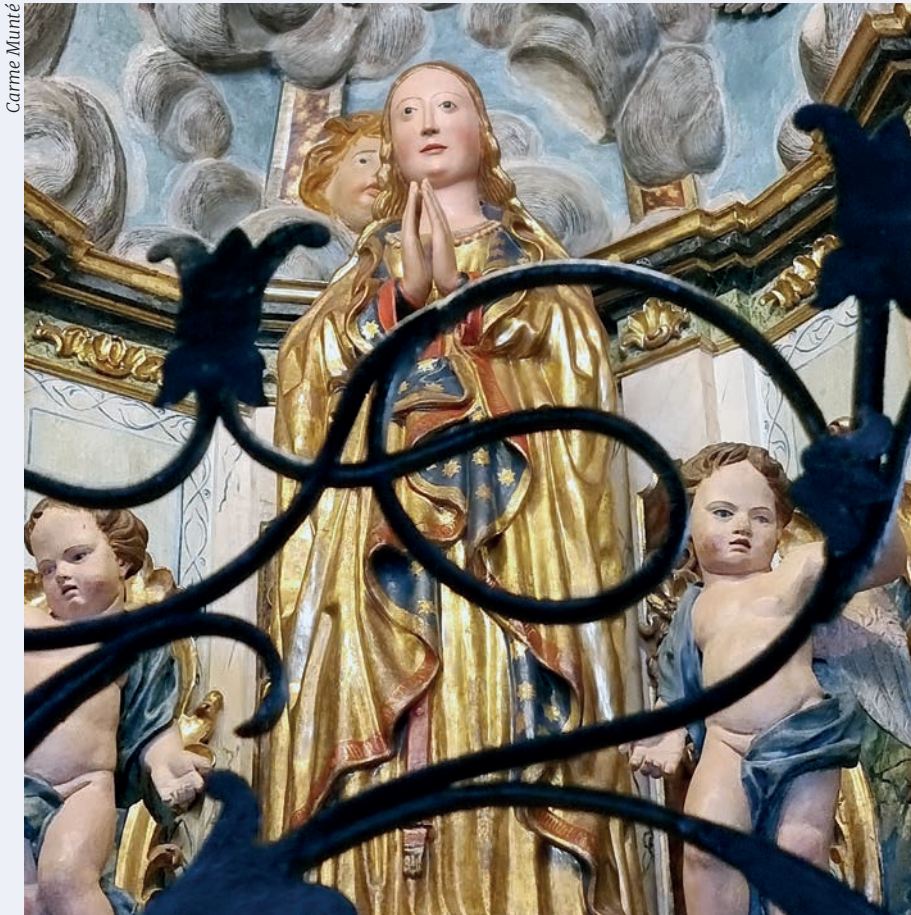
C/ Boters 7-9

08002 Barcelona

“Mater populi fidelis” reflexiona sobre la idoneïtat d’alguns títols marians

Maria, mare del poble fidel

Imatge de la Mare de Déu de Gràcia del santuari de Nostra Senyora de Gràcia de Lluçmajor, Mallorca.

NÚRIA CAUM

Cap d'estudis i sotsdirectora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona

L'acció de Maria en favor dels creients és una acció dispositiva, que ajuda que la persona pugui rebre el do de la gràcia que és Déu mateix

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe ha publicat el 7 d'octubre d'enguany una nota que surt al pas d'algunes consultes que s'han fet sobre els títols de Maria en tant que col·labora en l'obra de la salvació i està en relació amb la comunitat de creients.

El text està escrit amb l'ànim d'aprofundir en la identitat catòlica i amb una gran sensibilitat ecumènica. La nota vol reflexionar sobre la idoneïtat o no d'alguns títols marians. Per tal de fer-ho, té en compte el seu arrelament a l'Escriptura i també la seva comprensió al llarg de la Tradició de l'Església.

La nota, en primer lloc, duu a terme una aproximació global al misteri

de la cooperació de Maria en l'obra de la salvació. Aquesta es desenvolupa en la vida del Crist de forma objectiva i també en el seu influx en la vida dels creients. Arrela la seva reflexió en l'Escriptura, indicant com Maria és present al peu de la creu de Jesús a l'Evangeli de Joan i el deixeble l'acull a casa seva. Així, “la maternitat de Maria respecte de nosaltres forma part de l'acompliment del pla diví que es realitza en la Pasqua de Crist” (6). I, a continuació, exposa com Maria és testimoni fidel de la vida del Crist, és model de creient i en ella s'acompleixen totes les promeses (n. 7-8). Des d'aquí, es passa a comentar la riquesa de la reflexió patristica i de la litúrgia en els primers segles de l'Església que van trobar al Concili d'Efes, amb la defensa del títol de Mare de Déu, un dels moments més decisius en la reflexió sobre la mare de Jesús.

Maria està tota ella inserida en el cor de la història de la salvació, no com algú passiu, sinó ben disponible i activa al llarg de tota la seva existència, com a filla obedient del Pare, mare entranyable del Fill, dona moguda per l'Esperit que es fa present en la comunitat de creients. Per això tot el que puguem afirmar de Maria cal que estigui en harmonia amb el conjunt de la fe.

A continuació, la nota passa a considerar els diferents títols mariològics. En aquestes línies, destacarem les grans intuïcions que vertebraren aquesta relació i, des d'elles, comentarem breument els títols que la nota presenta.

MARIA, EN LA MEDIACIÓ ÚNICA DEL CRIST

Els núm. 24 i 28 de la nota situen amb claredat aquesta qüestió: “La sentència bíblica referida a la mediació exclusiva de Crist és contundent. Crist és l'únic Mediador, ‘ja que hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home

Jesucrist, que es donà a si mateix en rescat per tothom' (1Tm 2,5-6)" (n. 24).

No podem parlar de cap altra mediació de la gràcia al marge d'aquesta afirmació. I res del que diguem pot moure a confusió respecte d'aquest element central de la fe. El Concili Vaticà II va insistir en aquest punt. Però, alhora, va mantenir que de la mediació del Crist es derivaven mediacions subordinades (cf. LG 60-62). Crist possibilita altres mediacions, de forma que els creients podem ser, en comunió amb Ell, cooperadors de Déu els uns amb els altres (cf. 1Co 3,9) (n. 28). La mediació de Maria deriva de la del Crist. Així, Maria va exercir una mediació per fer possible l'encarnació. Maria exerceix la mediació a les noces de Canà davant Jesús i els servents (Jn 2,3-5).

Des d'aquestes consideracions teològiques, i fent-se ressò també de les determinacions que el magisteri ha dut a terme amb anterioritat de forma reiterada, la nota conclou, respecte al títol de corredeptora, que és inoportú el seu ús atès que es corre el risc d'enfosquir l'única mediació salvífica de Crist (n. 22).

MARIA, MARE DELS CREIENTS

La nota subratlla que la mediació de Maria es realitza de forma materna. En tant que Maria és la mare dels creients duu a terme la seva acció a favor dels deixebles del Crist i aquí rau la seva especificitat. Aquesta cooperació materna situa Maria al cor de la comunitat eclesial. De fet, l'Església aprèn de Maria la seva pròpia maternitat (n. 37).

Maria acompanya els fills amb afecte de mare i aquesta proximitat materna s'ha anat concretant al llarg dels segles en la multitud d'advocacions, d'imatges i santuaris dedicats a la Mare del Senyor que han anat sorgint.

MARIA, LA DONA AGRACIADA PER DÉU, MARE DE LA GRÀCIA

Però, quina és l'acció de Maria en relació amb la nostra vida de la gràcia? Maria, certament, és la dona configurada per la gràcia de Déu i aquí rau la seva grandesa: en el fet d'estar disponible per acollir aquesta acció de Déu. Maria és la plena de gràcia perquè l'ha rebuda! Déu té la plena iniciativa en ella. Així, expressions de

Maria com a depòsit de la gràcia o com a font de tota gràcia corren el risc de desvincular la gràcia de la seva font que és la Trinitat (n. 45).

Només Déu pot arribar al més profund de nosaltres i ens santifica per l'impuls de l'Esperit. La nota subratlla la perfecta immediatesa d'aquesta acció divina en nosaltres. Per tant, no podem pensar en una mena de "cascada de gràcia per etapes", a través d'intermediaris... que la desconectarien de la seva font que és Déu. Ara bé, és cert que "un ésser humà pot participar amb el desig de bé del germà i és raonable que Déu compleixi aquest desig de caritat que la persona pot expressar amb la seva pregària o amb obres de misericòrdia" (n. 48). L'acció de Maria en favor dels creients és una acció dispositiva, que ajuda

que la persona pugui rebre el do de la gràcia que és Déu mateix. Per això, el títol de Maria mitjancera de totes les gràcies mou a confusió respecte del paper de Maria en l'obra de la salvació envers els creients.

"Maria és, per a tot cristià, 'la primera que ha cregut', i precisament amb aquesta fe seva d'esposa i de mare vol actuar sobre tots els qui s'entreguen a ella com a fills. I ho fa amb un afecte ple de signes de proximitat que els ajuden a créixer en la vida espiritual, ensenyant-los a deixar que la gràcia de Crist actuï més i més. En aquesta relació d'afecte i de confiança, ella, que és la 'plena de gràcia', ensenya a cada cristià a rebre la gràcia, a conservar la gràcia rebuda i a meditar l'obra que Déu està fent a les seves vides (cf. Lc 2,19)" (n. 74). ■

Projecte
Endavant mares
Per una maternitat positiva i feliç

38 anys al costat de la maternitat vulnerable

Ajudem i oferim suport humà a la dona durant tot l'embaràs i el primer any del nadó

ES76 2100 0541 86 0200123371

bizum01859

www.fundacioprovida.org

@endavantmares

Col·labora!

Àngels Camós, directora de Càritas Diocesana de Girona

“Suposa tota una responsabilitat, i un gran compromís, dirigir Càritas Diocesana de Girona”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Què ha suposat per a vostè rebre l'encàrrec de dirigir Càritas Diocesana de Girona?

Un gran compromís i alhora una satisfacció pel reconeixement que representa. També conscient del gran repte que tinc de continuar treballant en la missió de Càritas d'acollir i acompanyar les persones més vulnerables, amb la implicació i l'acció conjunta del voluntariat i el personal tècnic.

Estic immensament agraïda a l'entitat perquè m'hi he format com a persona i professionalment. Portar la direcció em fa respecte, però ho he acceptat perquè som un equip. Hi ha una per-

sona al capdavant, però tinc molt clar que el bon funcionament de tot plegat és fruit del compromís de l'equip.

Com està afectant la precarietat a les famílies i persones que atenen?

La precarietat que veiem avui és complexa, cronificada i estesa. Ens trobem amb famílies amb dificultats per arribar a final de mes, tot i tenir feina. Augmenten els treballadors pobres. La vulnerabilitat residencial és flagrant i cada vegada més estesa: les famílies destinen percentatges desproporcionats dels seus ingressos al lloguer, situacions de sobreocupació, lloguers d'habitació i pèrdua d'habitatge. Hi ha més estrès, angoixa, sentiment de fracàs personal i aïllament social.

No és una precarietat només econòmica, és estructural. Afecta l'habitatge, el treball, la salut mental i les relacions. I això fa que la intervenció

social hagi d'anar molt més enllà de cobrir necessitats bàsiques: ha d'acompanyar processos llargs, donar suport emocional i obrir camins perquè les persones recuperin la seva autonomia.

Quin paper juga el voluntariat dins de Càritas?

A Càritas, el voluntariat és molt més que mans que ajuden: és rostre, relació i comunitat. El voluntariat és el cor de l'entitat: sense la seva dedicació, escolta i proximitat, no seria possible atendre i acompanyar tantes persones. Treballar de manera propera als barris i municipis és fonamental. El fet d'estar arrelats al territori (tenim 50 Càritas locals arreu de la diòcesi i més de 2.000 persones voluntàries) ens ajuda a construir comunitat i fomentar la cohesió social.

Càritas ha llançat la seva tradicional campanya solidària de Nadal. Quin n'és el missatge central?

Enguany difondrem un missatge centrat en el fet que viure una vida més justa i digna no hauria de ser una qüestió de sort. I, malauradament, massa sovint ho és. A partir d'aquí, convidem tothom a viure un Nadal amb sentit. Gaudint aquests dies amb els nostres éssers estimats, família i amics, però sense perdre de vista tot el que podem oferir a les persones que tenen serioses dificultats per viure amb dignitat. ■

A Càritas, el voluntariat és molt més que mans que ajuden: és rostre, relació i comunitat

VIC

Una vintena d'adults ingressen al catecumenat

El primer diumenge d'Advent, una vintena de persones majors d'edat van fer a la seva parròquia el ritu d'ingrés al Catecumenat. Aquest ritu marca el començ del procés d'un any i mig per rebre els sacraments de la iniciació cristiana. A més d'aquestes persones, quinze adults més rebran el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia en la Vetlla Pasqual del 2026.

LLEIDA

El bisbe de Lleida assumeix noves responsabilitats

El bisbe de Lleida, Daniel Palau, ha entrat a formar part de les comissions episcopals per la Doctrina de la Fe i de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, segons es va acordar a la 128ena Assemblea Plenària, celebrada entre el 18 i el 21 de novembre a Madrid. Era la primera vegada que el bisbe Daniel participava en la trobada periòdica dels bisbes espanyols.

TORTOSA

Romeria Diocesana a Montserrat amb motiu del mil·lenari

Més de quatre-centes persones provinents dels set arxiprestats de la diòcesi de Tortosa van participar en la Romeria Diocesana a Montserrat, celebrada el tercer dissabte de novembre, amb motiu del mil·lenari de la fundació del monestir per part d'Oliba, abat de Ripoll i Cuixà i bisbe de Vic. Pelegrins, capellans, religiosos i laics van viure una jornada intensa de fe i comunió presidida pel bisbe Sergi.

SOLSONA

Finalitzen els pelegrinatges jubilars de les parròquies a la catedral

El 23 de novembre, la catedral de Solsona va acollir el pelegrinatge jubilar de l'última unitat pastoral parroquial que faltava per passar. Amb aquesta visita, que va correspondre a la parròquia de Cardona, hauran passat per la catedral més de sis-cents pelegrins. L'itinerari jubilar de la catedral ha transcorregut a través de cinc punts: la Pila Baptismal; la Creu Jubilar; la Seu, ambó i altar; el Santuari del Claustre i el Retaule de Sant Martí.

TERRASSA

Granollers homenatja Mn. Blai

El dissabte 22 de novembre, la parròquia de Sant Esteve de Granollers va homenatjar el 90è aniversari de Mn. Blai Blanquer, qui havia estat rector d'aquesta parròquia des del 1976 fins al 1998. Per celebrar l'efemèride, un grup de feligresos organitzà la jornada de celebració per a Mn. Blai. El bisbe Salvador volgué participar de la diada festiva i s'afegí al dinar de festa.

URGELL

Encesa solidària de llantions a la Seu d'Urgell en favor dels infants de Togo

L'escola La Salle la Seu d'Urgell, amb La Salle Acció Social i l'ONG PROIDE, va celebrar el dissabte 22 de novembre l'Encesa Solidària, enguany sota el lema "Garantint el desenvolupament integral de la infància rural al Togo". Els participants van encendre llantions al pati de l'escola, creant una imatge col·lectiva de llum i esperança, seguida d'una xocolatada popular.

TARRAGONA

Jubileu de les pastorals socials i de la salut a Tarragona

El Jubileu diocesà de les pastorals de la salut i social va aplegar, el 15 de novembre, centenars de persones a Tarragona en aquesta celebració coorganitzada per les delegacions diocesanes per a la pastoral de la salut i les persones amb necessitats especials i la pastoral social. Entre els prop de cinc-cents assistents, hi havia representats un gran nombre d'entitats, grups i moviments.

GIRONA

Girona acull el 13è Congrés d'Hospitalitats de Lourdes

El 15 de novembre, el Casal Bisbe Cartaça de Girona va acollir el 13è Congrés d'Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes amb seu a Catalunya. El programa va constar d'una taula rodona, una sessió en grups de treball sobre l'àmbit del servei, un dinar de germanor, una Eucaristia i la posada en comú final.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Dinar de Nadal de Sant'Egidio a Gavà

Els responsables de la Comunitat de Sant'Egidio a Gavà ja escalfen motors per a les activitats solidàries de Nadal. La més tradicional és el dinar de Nadal del dia 25 de desembre. Per fer realitat aquesta acció solidària es necessiten voluntaris durant el matí del dia 25, entre les 9.30 h i les 13 h, per parer taules i preparar el menjar. També al migdia de 13 h a 17 h per servir el dinar i durant la tarda, entre les 17 h i les 20 h per recollir tot el dispositiu.

La Germandat del monestir cistercenc celebra la seva fundació amb una trobada i la ponència de l'abat emèrit i bisbe de Girona, fra Octavi Vilà

VUITANTA ANYS COMPROMESOS AMB POBLET

JOAN ANDREU PARRA

Fotos: Agustí Codinach

Tots els membres de la Germandat de Poblet tenen un exemplar de la Regla de sant Benet i una medalla que acredita la seva pertinença a aquest grup de 400 persones que donen suport material a la comunitat monàstica de Poblet i intenten viure l'espiritualitat cistercenca en la quotidianitat. La Germandat de Poblet va fundar-se el 1945, cinc anys després de la recuperació de la vida monàstica al cenobi amb quatre monjos del Cister vinguts d'Itàlia; ha arribat, per tant, als vuitanta anys de vida, que ha volgut celebrar amb tota la seva esplendor i, alhora, austeritat cistercenca, el dissabte 22 de novembre al cenobi habitat més gran de tot Europa i Patrimoni Mundial de la Humanitat.

El propòsit primigeni de la Germandat el va recordar en una conferència l'abat emèrit del monestir de Santa Maria de Poblet i actual bisbe de Girona, fra Octavi Vilà i Mayo: "Ajudar materialment la comunitat en una època difícil per a ella [el monestir portava més de cent anys abandonat, pràcticament en ruïnes]. Una comunitat que tot

MÉS INFORMACIÓ

Fra Octavi Vilà va pronunciar la conferència "Vuit dècades de Germandat: memòria i futur compartit" a la sala capitular del monestir de Poblet. El bisbe de Girona també és membre de la Germandat i, de més jove, va ser-ne el secretari.

OCTAVI VILÀ “El P. Giovanni Rosavini, prior durant els primers deu anys de la restauració, s’adonà que sense un suport extern aquella incipient fundació del monestir no tindria futur”

just acabava d’arribar enmig d’una societat en plena postguerra on passar fam o tenir limitat pel racionament l’accés a determinats articles era la norma. La Germandat com a tal restaurà parts del monestir i adquirí maquinària per tal de poder-hi desenvolupar activitats concretes: impremta, granja i també llibres per a la biblioteca o beques d’estudi per als monjos.”

En aquesta primera etapa va tenir un paper cabdal el P. Giovanni Rosavini, prior durant els primers deu anys de la restauració: “Fou ell qui s’adonà que sense suport extern aquella incipient fundació no tindria futur. Ell no coneixia la societat catalana i per això li calia algú que conegués Poblet, el que representava, i que tingués contactes. I trobà en el P. Bernat Morgades, sotsprior, la persona idònia per portar a terme aquesta tasca”, va indicar fra Octavi. Com va revelar, el P. Morgades escrivia a la seva germana el 2 de maig del 1944: “*Hemos logrado fundar una Hermandad de Bienhechores de Poblet, gente rica y muy cristiana que nos ayudan en todo. Ello me cuesta trabajo, oraciones, insomnio, humillaciones y alegrías.*”

La segona etapa de la Germandat s’inicia durant el priorat del P. Robert Saladrigues i durant l’abadiat del P. Maur Esteve (1970–1998): “La Germandat s’anà convertint en una associació de gent vinculada directament al monestir o bé a través de coneixences o fins i tot se n’era membre sense tenir-hi gaire relació. Passats els anys de més penúria i un cop l’administració pública va assumir la restauració del monestir, la Germandat perdé el seu sentit original i quedà una mica sense objectius”, va

Diverses autoritats civils i eclesiàstiques van participar en la celebració de la Germandat. A la imatge, l’arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, l’abat de Poblet i president de la Germandat, Rafel Barrué i el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat de Catalunya, Ramon Espadaler, al claustre del monestir.

recordar fra Octavi. Durant aquesta segona època, el personatge clau dins de la comunitat és el P. Francesc Tulla i Pujol (1928–2016), que fou l’ànima de la Germandat fins a la seva mort.

IMPULS ESPIRITUAL DE LA GERMANDAT AMB EL P. JOSEP ALEGRE

És precisament a partir de l’abadiat del P. Josep Alegre (1998–2015) que la Germandat pren una orienta-

ció més espiritual “on la norma era no admetre germans que no tinguessin una relació espiritual, o d’hoste habitual, amb la comunitat”, va anotar fra Octavi. “Ben fidel a la seva concepció eclesial on la participació dels laics és no ja important sinó fonamental, decidí aprofitar aquesta institució, aleshores en situació de paràlisi, per apropar el món cistercenc als laics i que deixés així de ser una associació que havia funcionat en algun moment com un simple

Fra Octavi conversa amb Mingo Meseguer, de la junta directiva de la Germandat de Poblet. A banda de la conferència i col·loqui, es va servir un refrigeri i es van celebrar les Vespres amb la comunitat.

reconeixement social”, va subratllar fra Octavi. Amb l’actualització dels estatuts d’aquesta associació canònica privada, de la mà de l’aleshores president, Tòfol Trepà, i l’assessorament d’experts canonistes com el cardenal Lluís Martínez Sistach, ja es permet la incorporació de dones.

Molts d’aquests germans tenen un vincle familiar amb el monestir enclavat a la Conca de Barberà: “El meu pare va ser membre de la Germandat molts anys i jo l’havia acompanyat a algunes activitats de joventut. Quan el pare va morir fa dotze anys vaig agafar el relleu. Sento que encaixo en aquest ambient monàstic cistercenc tan contingut, de silenci, de pau, d’espiritualitat...”, confessa Enric Vendrell, al capdavant de la nova junta directiva de la Germandat que va prendre el mandat l’any 2024. “Els membres de la Germandat estimem Poblet, valorem l’espiritualitat i la manera de ser de la comunitat del Cister de Poblet, i per això volem col·laborar-hi, contribuir a l’ajuda material, apropar-nos, compartir i viure alguns moments de l’any aquesta espiritualitat. Com moltes entitats, patim la falta de gent jove, però enguany han entrat deu perso-

Moments previs a la conferència, amb el pare abat i el president de la junta directiva de la Germandat de Poblet, Enric Vendrell.

nes, algunes de les quals força joves”, continua.

El president de la junta directiva de la Germandat valora els vuit anys del seu predecessor, Cristòfol A. Trepà: “És un mandat que consolida les activitats de la Germandat i la fa créixer i que ha d’afrontar el Covid amb tot el que té de compli-

cació, la tristesa de no poder oferir les activitats... La junta actual hem pogut tornat a posar la Germandat plenament en marxa.” La Germandat proposa al llarg de l’any un recés de Quaresma, l’Assemblea (que s’acostuma a celebrar el maig-juny i on ingressen els nous membres), el recés d’Advent i la Trobada de reflexió

Cadira pujaescales FARRÉ

farré
Accessibilitat

☎ 93 817 26 81

📞 609 31 45 00

✉ info@farre.es

🌐 www.farre.es

Les dones formen part de la Germaniat de Poblet des que es van reformar els estatuts l'any 2000.

ENRIC VENDRELL
“Quan el pare va morir vaig agafar el relleu. Sento que encaixo en aquest ambient monàstic cistercenc tan contingut, de silenci, de pau, d'espiritualitat...”

a Poblet, que s'ha recuperat aquest 2025 des de la seva interrupció el 2019: “De les nou edicions anteriors en dèiem ‘Trobada d'intel·lectuals i professionals catòlics’, però creiem que ha d'interessar a un públic més obert. L'hem fet aquest octubre amb el tema de la immigració i ens han acompanyat, entre altres, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat”, relata Vendrell. Aquesta voluntat d'obertura de la Germaniat es plasma en la revista *Poblet*, que s'edita dos cops l'any, i en la web de Poblet, on hi ha un apartat de la Germaniat que permet accedir a molts continguts.

“Des de la nostra migradesa hem d'aportar al conjunt de la societat serenor, generositat i amplitud de mires. Us convido de nou a col·la-

borar en les tasques de la Germaniat, a suggerir activitats, a participar en les que ja es fan; en definitiva, a apropar-se a Déu valent-se del poc que nosaltres els monjos els puguem aportar i alhora vosaltres també ens ajudareu en el nostre camí amb la vostra experiència i vivència de fe”, va concloure fra Octavi.

Els laics cistercencs de la Germaniat continuen fent camí amb referents propers com la Regla de sant Benet: “La tinc a la tauleta de nit i és una manera de fer-me-la meva, la llegeixo cada dia i la medito. M'agradaria viure a tocar de Poblet, però com que no és així, aquesta és la manera, en la distància: rellegint i interioritzant la Regla”, conclou Vendrell. ■

**CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ
SISTACH**
Arquebisbe emèrit de Barcelona

Amb la festa de la Puríssima el poble cristià celebra que Maria fou preservada de qualsevol màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia

Maria de l'Advent

La Mare de Déu apareix en la penombra de l'Advent com la seva flor més pura i com el màxim exponent de la seva expectació. Per això l'Advent és el temps marià per excel·lència, i la festa mariana pròpia d'aquest temps litúrgic és la de la Immaculada Concepció.

Amb la festa de la Puríssima el poble cristià celebra que Maria fou preservada de qualsevol màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció.

En aquesta festa de Maria és bonic escoltar aquestes lloances que li dirigí sant Anselm en un dels seus sermons: "Oh, dona plena a vessar de gràcia! Totes les criatures reverdeixen pel desbordament de la vostra plenitud! Oh, Verge beneïda i més que beneïda! Per la vostra benedicció és beneïda tota la naturalesa, no sols la creada pel Creador, sinó que també el Creador és beneït per la seva criatura. [...] Déu, que ho havia creat tot, va fer-se a si mateix en carn de Maria, i així va refer tot el que ja havia fet."

Maria fou Immaculada perquè esdevindria mare del Fill de Déu. Sant Sofroni, bisbe, deia a Maria en un sermó: "Sou realment beneïda entre les dones, perquè si per naturalesa fóreu dona, en realitat us convertíreu en mare de Déu." La seva immunitat original fou possible gràcies als mèrits futurs de Crist. Maria, certament, també fou redimida, i ho fou primer

que ningú, la redimida de la manera més sublim, el fruit més digne i el trofeu més excels de la Redempció.

En Maria Immaculada la naturalesa es presenta amb la seva esplendor original, encara no profanada, i la mesura de la seva gràcia inicial supera extraordinàriament la gràcia final dels sants. Tanmateix ella és una criatura com tots nosaltres, és un brot de la nostra nissaga. Per això ella és molt a prop nostre i la podem imitar.

En el cor de l'Advent pren relleu especial la figura de Maria de Natzaret, gràvida de la Paraula. Ella l'ha acollida en el seu cor de verge, i en el seu si maternal s'ha fet carn de salvació. Des d'aleshores Déu és l'Emmanuel, Ell és amb nosaltres.

Déu va voler que la Immaculada fos bella als seus ulls i perfecta davant la mirada dels homes. El papa Pau VI deia al filòsof cristià Jean Guitton: "En Maria es realitzà la intenció divina de fer de l'ésser humà el reflex, la imatge, la fotografia, la semblança de Déu." Però Déu ho va voler sense que deixés de ser dona, sense restar res a la seva feminitat; al contrari, sublimant el seu amor, la seva delicadesa, la seva sensibilitat i la seva entrega generosa als altres.

Tots som convidats a fixar el nostre esguard sobre el seu esperit generós de servei i sobre la seva exquisida caritat fraterna. I som espontàniament inclinats a immersir-nos en la dolcesa inefable d'aquells nou mesos que Maria fou sagrari vivent de l'Esperança feta ja Presència. ■

L'Advent ens convida a fer el que Ambròs i Agustí van aprendre: deixar que la Paraula desperti la set de Crist

Sant Ambròs, mestre de pregària

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Hem arribat al segon diumenge d'Advent. Permeteu-me, però, que recordi també la figura de sant Ambròs de Milà, que té la memòria litúrgica el 7 de desembre. No hi ha dubte que és un dels grans Pares de l'Església i un excel·lent guia espiritual que condueix vers una trobada viva amb el Crist.

Essent encara jove, després de la mort del seu pare, la mare el va dur a Roma per assegurar-li una educació retòrica i jurídica. Pel seu alt nivell cultural, va ser nomenat prefecte de les províncies de Ligúria i Emília, amb seu a Milà, on les lluites entre cristians ortodoxos i arrians eren contundents. La seva determinació per restablir la pau i la comunió va ser tan forta, que, malgrat trobar-se encara en el catecumenat cristià, va merèixer ser aclamat pel poble bisbe de Milà.

Què li faltava a aquest home culte i educat per portar endavant la nova tasca? Ell mateix va entendre de seguida que li mancava l'escolta íntima i pregona de les Sagrades Escripures, deixar-se treballar i formar per elles. I s'hi va entregar en cos i ànima. El seu bagatge intel·lectual i la seva set de Déu esdevingueren eines imprescindibles. En les seves homilies i himnes —encara avui presents en la litúrgia— percebem un home que no sols medita la Paraula, sinó que la deixa ressonar en el cor, fins a convertir-la en diàleg amb Déu. Aquest mètode arribà a guiar tota la seva predicació i els seus escrits, que sorgeixen precisament de l'escolta orant de la Paraula de Déu. A tall d'exemple, en una de les seves catequesis mostra admirablement com aplicava l'Antic Testament a la vida cristiana: “Quan llegíem les històries dels Patriarques i les màximes dels Proverbis, tractàvem cada dia de moral, per tal que vosaltres, formats i instruïts per ells, us acostumeu a [...] seguir el camí de l'obediència als preceptes divins” (*Els misteris*, 1,1). Llegir, escoltar, deixar-se penetrar per la Paraula, per tal que s'entauli un diàleg entre Déu i l'home, perquè

“a ell parlem quan preguem, i a ell escoltem quan llegim les paraules divines” (*Oficis dels ministres*, I, 20, 88).

Com tots sabem, sant Agustí fou un dels seus deixebles, amb ell va aprendre a creure, viure i predicar en conformitat amb el missatge diví revelat en l'Escriptura. Per això, encara avui recordem les paraules del sant d'Hipona, recollides en la constitució sobre la Paraula de Déu, *Dei Verbum*, del Concili Vaticà II: “Cal, per tant, que tots els clergues, sobretot els sacerdots de Crist i tots els qui, com els diaques o els catequistes, es dediquen legítimament al ministeri de la Paraula, es llancin a conèixer les Escripures, mitjançant una lectura espiritual assídua i un estudi diligent, per tal que cap d'ells no esdevingui ‘predicador buit i superficial de la paraula de Déu, com qui no l'escolta en el seu interior’” (DV 25, citant *Sermó* 179).

Aquest estil espiritual ens parla especialment durant l'Advent. Temps d'espera i de vigilància, l'Advent ens convida a fer el que Ambròs i Agustí van aprendre: retornar al silenci, meditar l'Escriptura i deixar que la Paraula desperti la set de Crist.

Ben vostre. ■

Maria ens mostra que la veritable bellesa és deixar-se habitar per Déu, acollir la seva Paraula i fer-la carn en gestos senzills

La bellesa de Maria

FRA XABIER GÓMEZ

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

En un món saturat d'imatges, on la bellesa sovint es redueix a aparença i consum, ressona la reflexió del filòsof Byung-Chul Han: “La màxima bellesa, la que permet que la vida sigui quelcom més que mera supervivència, és una bellesa religiosa.”

El teòleg Miguel Iribertegui, en el seu llibre *La bellesa de Maria*, ens n'ofereix una clau: Maria no és bellesa superficial, sinó transparència de Déu. La seva bellesa no es mesura

en proporcions ni en estètica, sinó en la radical obertura a l'Amor. És bellesa que engendra vida, que fa possible l'Encarnació, que converteix la història en espai de gràcia. És la bellesa de l'atenció a l'altre.

En temps de consumisme, pressa i estrès, on la mirada esdevé superficial i l'atenció es fragmenta, la festa de la Immaculada ens convida a recuperar la bellesa que neix del silenci i la presència. Maria ens ensenya que mirar és més que veure-hi: és deixar-se tocar, és obrir-se a l'altre sense pressa ni utilitat. La seva Immaculada Concepció no és un privilegi llunyà, sinó una invitació a viure des de la llum i la gràcia, lliures de la lògica del domini i la utilitat. No és només un estatus dogmàtic, sinó l'expressió d'un cor

lliure de distorsions que permet que la gràcia divina hi irradï amb plena claredat.

En ella descobrim que la bellesa religiosa no és evasió, sinó atenció i força transformadora: fa que la vida sigui més que rutina, més que lluita per subsistir.

Maria ens mostra que la veritable bellesa és deixar-se habitar per Déu, acollir la seva Paraula i fer-la carn en gestos senzills. La “plena de gràcia” ens ensenya, com deia Simone Weil, que “l'amor és la mirada de l'ànima”. Ens ajuda a mirar, que no és poc. Ella es va deixar trobar per la bellesa sobrenatural que no passa i obre camins de vida.

Amb quina mena de bellesa cerques donar sentit i plenitud a la teva existència? ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què significa el cor a la Bíblia?

BERNAT FOLCRÀ

Biblista

La Bíblia es refereix de manera molt concreta a l'ésser humà i no separa mai cos i ànima. Recorre constantment a la dimensió simbòlica dels ulls, de les orelles i dels peus, del cor, de la llengua i de les mans per referir-se a la totalitat de l'activitat humana. El cor, com és evident, ocupa el primer lloc.

El cor és el lloc de l'afectivitat i de la interioritat. És el principi de la vida afectiva, la seu dels moviments de l'ànima, com el desig, l'apetència i la tristesa. És la font de l'amor i de l'afecte pastoral. També és la seu de l'activitat intel·lectual i de l'acte moral. Es pot encegar o il·luminar, ja que distingeix el bé del mal; és el que forja projectes, el que delibera i pren decisions. En ell es determina l'orientació de la vida.

El cor és el lloc de la trobada amb Déu. L'acollida o el rebuig de Déu es viu en el més profund de l'ésser, on Déu escruta, revela i posa a prova. Allà és on el Senyor porta a terme el seu judici i on dispensa la lloança.

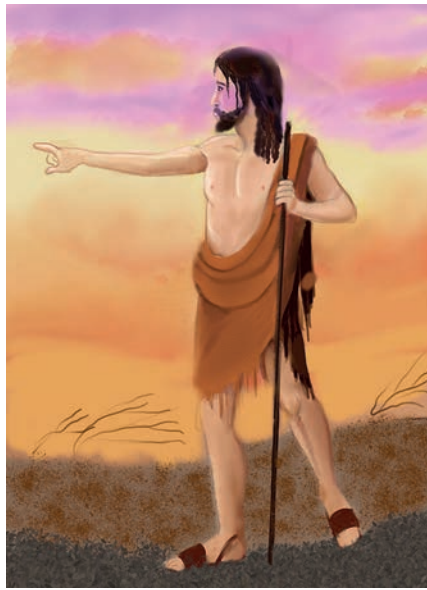
El cor és el lloc de la confessió de la fe. És la seu de la vida psíquica; lloc de l'habitació divina, és el centre per experiència i el tot de la persona. És el lloc de la confessió de fe, de la santedat i de la salvació. Sant Pau ho sintetitza teològicament: "Perquè, si confesses amb la teva boca que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu el va ressuscitar d'entre els morts, seràs salvat. Ja que amb el cor es creu per obtenir la justícia, i amb la boca es confessa per obtenir la salvació" (Rm 10,9-10).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Obrim una ruta al Senyor

NATÀLIA ALDANA

Monja de Sant Benet de Montserrat

Il·lustració: Glòria Monés

L'Evangeli d'aquest diumenge ens presenta un dels personatges de l'Advent: Joan Baptista. Un home íntegre, radical, auster i coherent que compleix l'oracle d'un altre profeta, Isaïes, que es refereix a Joan com "la veu que crida en el desert". I què crida, què proclama? "Obriu una ruta al Senyor, aplanu-li el camí." Sí, perquè el Senyor ve, "el Regne del cel és a prop". Un regne que Isaïes, un dels altres protagonistes de l'Advent, descriu amb aquelles icòniques imatges que ens parlen de justícia, de lleialtat, de convivència, on ja no hi haurà violència ni dominacions, on el mal no tindrà la darrera paraula perquè en la Creu de Jesús la mort serà vençuda per sempre. "De la soca tallada traurà un rebrot", ens deia Isaïes...

En aquest temps d'Advent ens preparem per rebre aquest Senyor que ve, aquest Emmanuel fidel a la seva promesa, al seu amor a la humanitat. Per això ens cal convertir-nos, com ens exhorta el Baptista, ens cal girar el nostre cor i el nostre esguard vers aquest Déu amb nosaltres que es fa present enmig nostre. Convertir-nos de tantes coses, tantes llums i sorolls que ens impedeixen copsar la seva vinguda, convertir-nos per alliberar el cor i fer lloc i acollir la seva presència. Perquè el Senyor ve de nou, com ho va fer fa dos mil anys, a la nostra humanitat. Per Nadal fem memòria de la vinguda històrica de Jesús, del seu naixement segons la nostra carn,

i en donem gràcies i ens alegrem per aquest fet que marcà l'inici de la nostra redempció. Però el Nadal que esperem i preparem ens parla també d'una altra vinguda, aquella escatològica, al final dels temps on es faran presents i tangibles les esperances messiàniques anunciades pels profetes. I alhora, el Senyor no ve cada dia a les nostres vides, en cada acte de bondat i amor, quan ens reunim en el seu nom, quan escoltem la seva Paraula i partim i compartim el Pa damunt l'altar? Sí, el Senyor ve, obrim-li una ruta, aplanem-li el camí!

Celebrar l'Advent significa viure en l'espera del compliment de les promeses i renovar l'espera del regne que ve, cada dia, cada moment, a nosaltres. No podem dissimular les tensions del nostre temps: hi ha conflictes, hi ha maldat, escoltem molts profetes de desventures i molts interessos que embruten la nostra societat. Però hi ha esperança: el Senyor ve, el Regne del cel és a prop, una altra realitat és possible.

En aquest Advent veiem com els profetes anuncien el Messies, el Baptista prepara el seu camí, els pobres de l'Evangeli esperen la salvació, l'Església vetlla i prega davant el Senyor que ve i que és el motiu de la nostra esperança. Només ens queda fer lloc a Jesús, a qui bateja no amb aigua, ans amb l'Esperit Sant i amb foc, i fer-li arribar el crit de l'Església: "Amén. Vine, Senyor Jesús" (Ap 22,20). ■

Diumenge II d'Advent

Lectura primera

Is 11,1-10

Farà justícia als desvalguts

Lectura del llibre d'Isaïes

Aquell dia, la soca de Jessè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor, i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ossa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jessè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Evangelí

Mt 3,1-12

Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de

Salm responsorial

71

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud. Que governi amb justícia el vostre poble, que sigui recte amb els humils.

R. Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau. Que domini d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. R.

Salvarà els pobres que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor. S'apiadarà dels pobres i dels febles, els salvarà de la mort. R.

Que es perpetui el seu nom, i duri com el sol. Que les famílies del país, per be-neir-se, es valguin del seu nom; que se'n valguin tots els pobles de la terra per augurar-se la felicitat. R.

Judea: "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop." És d'ell que deia el profeta Isaïes: "Una veu crida en el desert: 'Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.'" Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: "Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? De-

Lectura segona

Rm 15,4-9

Crist salva tots els homes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tot el que diuen les Escripures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: "Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom."

Al·leluia

*Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí;
tothom veurà la salvació de Déu.*

mostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destrala està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC A; FERIA I
TEMPS D'ADVENT
SALTERI: SETMANA 2

Desembre

7. DIUMENGE

II Diumenge d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Romans 15,4-9 / Mateu 3,1-12
SANTORAL: Ambrós de Milà, b. i Dr. de l'Església; Eutiquià, p. i mr.; Fara, ab.

8. DILLUNS

Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria (S), Blanc o Blau cel. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38
SANTORAL: Ester, reina; Eucari, b.; Romaric, ab.

9. DIMARTS

Fèria, Morat. O bé, **Sant Joan Dídac Cuauhtlatatzin** (ML), Blanc. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14. A Terrassa: **Mare de Déu de Loreto** (ML), Blanc; o bé, **Santa Eulàlia de Mèrida, vg. i mr.** (ML), Vermell
SANTORAL: Llogaia, vg. i mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Restitut, mr.; Valèria, vg. i mr.

10. DIMECRES

Fèria, Morat. O bé, **Mare de Déu de Loreto** (ML), Blanc. O bé, **Santa Eulàlia de Mèrida, vg. i mr.** (ML), Vermell. Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30. A Terrassa: **Dedicació de l'església catedral** (S i F), Blanc
SANTORAL: Gregori III, p.; Júlia, vg. i mr.; Melquíades, p. i mr.; Trobat, mr.

11. DIJOUS

Fèria, Morat. O bé, **Sant Damas I, p.** (ML), Blanc. Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15
SANTORAL: Daniel Estilita, monjo; Ida, vg.; Pau de Narbona, b.; Sabí, b.

12. DIVENDRES

Fèria, Morat. O bé, **Mare de Déu de Guadalupe** (ML), Blanc. Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19
SANTORAL: Joana Francesca de Chantal, rel. i fund.; Sinesi, mr.

13. DISSABTE

Santa Llúcia, vg. i mr. (MO), Vermell. Lectures: Siràcida 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13
SANTORAL: Aubert, b.; Otília, rel.

El Sant 11 de desembre

Daniel Estilita, monjo

Daniel va néixer a Maratha, a Síria, l'any 409. Quan només tenia 12 anys va entrar en un monestir a Samosata, a l'Alt Èufrates. Quan ja era monjo, va conèixer sant Simeó Estilita el Vell, que vivia dalt d'una columna a Antioquia. Als quaranta-dos anys, Daniel va decidir que ell també volia esdevenir estilita (del mot grec *stylos*, que vol dir "columna") i viure enfilat en una columna en un indret al nord de Constantinoble. L'emperador Lleó I li va fer construir, per tant, una sèrie de columnes amb una plataforma al capdamunt, i Daniel hi fou ordenat per sant Genadi. El sant va esdevenir ràpidament una atracció per al poble. Celebrava l'Eucaristia

sobre la seva columna, predicava sermons, donava consell espiritual i fins i tot va guarir diversos malalts que li portaven. També va oferir consell als emperadors Lleó i Zenó i al mateix patriarca de Constantinoble. La tradició diu que Daniel només va baixar de la columna una vegada en trenta-tres anys per dissuadir l'emperador Basilisc de donar suport a l'heretgia del monofisisme. El sant va morir l'any 493 i es va convertir en l'estilita més conegut després de sant Simeó Estilita el Vell. Sant Daniel és un exemple que hi ha moltes maneres de viure la vida espiritual, i que cadascú té la seva manera particular d'acostar-se a Déu cada dia.

CONSOL MUÑOZ

Franciscana
missionera

Maria va ser la primera que va viure aquest temps d'espera i, amb aquest fi, va ser preparada per Déu perquè obrís el camí al qui ens venia a salvar

Temps litúrgic d'Advent

Avui, segon diumenge d'Advent, estem immersos en un temps marcat per l'espera, vigilant i joiosa, de la vinguda de Jesús.

L'Església celebra dos grans períodes litúrgics al llarg de l'any, que són els fonaments a l'entorn dels quals gira la successió anual del temps litúrgic: Pasqua i Nadal. Pasqua, que comprèn Quaresma i Pentecosta, i Nadal, que inclou Advent i Epifania.

El temps d'Advent, com a preparació del cicle de Nadal-Epifania, té com a començament preparar-nos per rebre el Senyor que ve i se'ns manifesta. Per això hem de purificar el nostre cor amb la pregària, les lloances a Déu, i fer-ho acompanyats de Maria, la seva Mare, i de Joan Baptista, que el va precedir i anunciar i, d'aquesta manera, celebrarem dignament el gran misteri. Encara que és un temps curt, hem de procurar viure'l de manera profunda i especial, com hem dit. La vinguda del Senyor bé s'ho mereix.

Les quatre setmanes d'Advent contenen dues etapes: la primera etapa va des del primer diumenge fins al dia 16 de desembre; la segona va del dia 17 al 23, amb les fèries anomenades "privilegiades", que tenen preferència sobre les memòries i disposen de missa pròpia per

a cada dia. Aquestes fèries tenen la finalitat de preparar-nos més intensament i directa per a la celebració del Nadal. Els textos de la litúrgia d'aquests dies ens van disposant per acollir el Fill de Déu fet home.

I per endinsar-nos en una espiritualitat de l'espera del Senyor, la litúrgia també ens ajuda en els set darrers dies d'Advent, amb set antífones especials per al cant o res del Magnificat, en vigílies de la Litúrgia de les Hores, anomenades "antífones de la O". Això és perquè totes elles comencen amb l'exclamació "O" dites en llatí, i amb l'exclamació "Oh", quan les diem en català. Tot això ens indica que és una etapa orientada cap a les festes del Nadal.

Encara que l'hem esmentat més amunt, hem de fer notar que cal no oblidar la figura destacada i central de l'Advent: la Verge Maria, Mare del Senyor (el dia 8 celebrem la solemnitat de la seva Immaculada Concepció). Ella va ser la primera que va viure aquest temps d'espera i, amb tal fi, va ser preparada per Déu per esperar, perquè obrís el camí al qui ens venia a salvar. Va viure el seu temps d'espera en fe i lliurant-se totalment al pla de Déu.

Que el Senyor, quan vingui, ens trobi preparats i esperant-lo. ■

Quan la ferida esdevingué camí —

Flickr / Jobs For Felons Hub

Gràcies als voluntaris de presons, molts descobreixen que l'Evangeli també es viu entre reixes.

PACO PARDO

Facatorze anys, un 11 de novembre, vaig travessar per primer cop les portes de la presó Model de Barcelona. Recordo el so metàl·lic de les reixes, l'olor d'humitat, el silenci tens dels passadissos. Recordo la por. La vergonya. La sensació d'haver-ho perdut tot. Tres dies abans, als calabossos dels Mossos, havia començat un malson que em va obligar a enfrontar-me a mi mateix. Vaig cometre un delictes. No ho nego, no ho justifico. Però aquest error, aquest moment de foscor, va ser també l'inici de quelcom que mai no m'hauria imaginat: una transformació interior que em canviaria la vida per sempre.

Fins llavors, vivia d'esquena a moltes realitats. No en sabia res, de presons. No m'importaven. No pensava en les persones que eren a dins ni en les seves famílies. Com tants, m'estimava més no mirar. Però poc

després d'entrar-hi, alguna cosa va començar a remoure's per dins. Vaig començar a observar. A escoltar. A comprendre. I aquesta comprensió em va travessar com un raig.

Vaig veure el dolor dels qui ho havien perdut tot. La soledat dels qui no rebien visites. La desesperança dels qui no veien sortida. Però també vaig veure gestos d'humanitat, de tendresa, de fe. Vaig veure persones que, malgrat tot, continuaven creient en la possibilitat d'un demà.

I va ser llavors quan va passar una cosa que em va marcar profundament: vaig conèixer els voluntaris de presons. Persones que, en el seu temps lliure, entraven a la presó per acompanyar, per escoltar, per estar-hi. Gràcies a Déu els vaig conèixer. I em van canviar la vida.

Els voluntaris no venien a jutjar. Venien a mirar amb ulls nets. A escoltar sense prejudicis. A oferir una paraula, un somriure, una presència. Enmig de la foscor, van ser llum. Enmig del soroll, van ser silenci fecund. Em van ajudar en allò quotidià, sí,

però sobretot em van ajudar a no perdre'm a mi mateix. A recordar que, més enllà de l'error, continuava sent persona. Fill. Germà. Ésser humà.

Gràcies a ells vaig descobrir que l'Evangeli també es viu entre reixes. Que Crist està present en cada cel·la, en cada mirada trencada, en cada història que clama redempció. I vaig entendre que no podia quedar-me de mans plegades. Que aquesta experiència, per dolorosa que fos, havia de donar fruit.

Així va néixer ASRESOLA. Avui és comunitat. És escolta. És acció. És fe encarnada en allò concret. La nostra revista mensual es diu *Resiliència*, perquè això és el que defineix els qui viuen i sobreviuen el sistema penitenciari. No celebrem el delictes, però sí la capacitat d'aprendre, de reparar, de construir futur.

Gràcies per la vostra escolta, per la vostra fe, per la vostra humanitat. Avui, gràcies a vosaltres, soc també voluntari. Som comunitat. Som testimoni viu que l'amor cristià no té fronteres. ■

Cartes

Jubileu dels Gitanos a Roma

El Jubileu dels Gitanos, Sinte Rom i Caminants, es va celebrar a Roma els dies 18 i 19 d'octubre. Aquesta trobada va aplegar milers de pelegrins de més de 70 països que van participar en diferents activitats religioses, com un pelegrinatge a la Porta Santa, la trobada amb el papa Lleó XIV i la celebració de l'eucaristia al santuari de l'Amor Diví.

La trobada central va tenir lloc a l'Aula Pau VI, on es va celebrar una jornada de pregària, música i testimonis sota el lema "L'esperança és itinerant, el meu pare i la meva mare eren arameus errants."

Lleó XIV va participar en l'acte coronant la Verge Gitana, tot destacant la riquesa cultural i espiritual del poble gitano, així com la seva contribució a la vida de l'Església. Va recordar-los novament aquelles paraules que ja fa 60 anys els havia adreçat Pau VI en la històrica trobada a la ciutat de Pomezia: "Els gitanos sou al cor de l'Església."

Lleó XIV va parlar de la fidelitat a les tradicions que demostra el poble gitano, i va insistir que els gitanos són protagonistes del canvi d'època, donant a conèixer la bellesa de la seva cultura, "compartint la fe, la pregària i el pa fruit de la feina honesta".

Després de la trobada amb el Papa, els pelegrins van travessar la Porta Santa de la basílica de Sant Pere, en un gest simbòlic d'acollida i

reconciliació. El diumenge, la missa jubilar al santuari de l'Amor Diví va ser presidida pel cardenal Fabio Baggio i es va retre homenatge al beat Ceferí Giménez Malla, primer màrtir gitano en procés de canonització.

El Jubileu va concloure amb una jornada festiva de convivència i un esmorzar comunitari en un ambient de germanor i celebració, juntament amb els gitanos Sinti Rom de les periferies de Roma.

L'Església ha volgut amb aquest gest reconèixer la dignitat, la història i la fe del poble gitano i reafirmar el seu compromís amb la inclusió i la justícia.

Promogut pel Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral i la Fundació Migracions, amb el suport de la Comunitat de Sant'Egidio i el Vicariat de Roma, entre d'altres, s'hi donaven cita la Delegació diocesana de la Pastoral amb Gitanos de Barcelona, única representació catalana, de la mà de la delegació espanyola organitzada per la Conferència Episcopal.

J. ALBERTO PÉREZ

Diaconat responsable de la Pastoral amb gitanos de l'arquebisbat de Barcelona

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Advent: tres "invitacions"

Tardor, nou any litúrgic, Advent...

Tres compassos per als creients cristians que contempen ja proper el Nadal. La tardor sempre ens porta la veu dels poetes que ens parlen de la natura que necessita "despullar-se" i desprendre's de les fulles mortes, les dels arbres més frondosos, i les fulles pròpies, personals, íntimes i profundes, cansades de viure i de cercar sense trobar, "estimant-se a l'estany solitari de l'ànima". Prosseguim en aquest temps d'Advent, intentant encaminar les seves tres belles "invitacions".

La primera, a través del profeta Isaïes, el qual ens descriu com els pobles, fastiguejats de fer la guerra i de matar-se, marxen cap a Jerusalem buscant un Déu que instauri la pau definitiva, amb la metàfora que "de les espases es facin arades, i de les llances, podadores". Un veritable somni per gravar al nostre cor.

La segona invitació ens la fa Jesús mateix: "Vetlleu, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor."

Es tracta d'una espera atenta, renunciant a egoïsmes, supèrbies, desitjos excessius, ressentiments i odis, ànsies de poder, cobdícies... L'Advent, que ens ofereix la silueta de Joan el Baptista, ens convida a revestir-nos amb la humilitat, el servei desinteressat al proïsme, l'agraïment, l'amabilitat, l'estimació, la generositat, l'amor.

La tercera invitació ens la fa el mateix papa Lleó XIV, dient-nos com ha de ser la nostra espera:

"Esperar és intuir." I subratlla: "El Jubileu ens converteix en pelegrins d'esperança, perquè intuïm una gran necessitat de renovació que ens concerneix a nosaltres i a tota la terra."

Quines tres invitacions més maques per viure l'Advent!

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Dos mil vuit-cents joves participen en el Festival Canòlich Music

Aquest certamen, que se celebra al Principat d'Andorra, uneix espiritualitat cristiana i música

M. C. ORDUÑA

El lema d'enguany del Festival Canòlich Music era "Ecos per viure"

El Festival Canòlich Music, el certamen que acosta als joves l'espiritualitat cristiana a través de la música, es va tornar a celebrar al Principat d'Andorra amb la participació de 2.800 joves de les escoles confessionals del país i de l'Institut Maria Moliner que, al llarg de quatre dies, van viure moments de testimoniatge, tallers, música i pregària. Va començar el 19 de novembre i va acabar el dissabte 22, amb la celebració eucarística a la parròquia de Sant Julià de Lòria.

El novembre del 2013, el Festival Canòlich Music arrencava a Sant Julià de Lòria. Un cap de setmana molt fred que no va impedir que unes 400 persones —sobretot joves, però també grups de famílies joves amb nens petits i grups de fidels d'Andorra— participessin en els actes centrals: la missa solemnitzada pel grup Twocats pel Gospel i el concert de Kairoi.

Han passat tretze anys des d'aquella cita inicial i el Festival s'ha mantingut, remodelant el seu format i adaptant-se a la demanda dels joves. Ha passat de grans formats al carrer amb activitats de grups emblemàtics i concerts multitudinaris a un format més directe: els joves viuen a prop les vivències dels cantants cristians que van a les escoles a donar a conèixer el seu testimoni, i dissabte 22 van participar d'activitats més lúdiques i de tallers. Amb aquesta edició han estat tretze anys de presència entre els joves de

diverses generacions d'Andorra, de la diòcesi d'Urgell i d'altres indrets.

El que no s'ha modificat mai és l'experiència d'una celebració eucarística solemnitzada amb música en directe. Aquest és el moment simbòlic i més important de la trobada, que porta els joves a sentir de molt a prop l'experiència de Jesús.

ESPAI ACOLLIDOR

Organitzat per la Delegació d'Ensenyament, l'encontre es reafirma com un espai positiu i acollidor, on joves, famílies i comunitats poden compartir experiències a través de la música i la fe. El delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, també rector de la parròquia de Sant Julià de Lòria, considera que la cita ha arribat a la seva consolidació i explica que els adolescents i joves l'esperaven amb ganes, ja que ells mateixos formaven part del cos de voluntaris, i duïen a terme la preparació amb molta il·lusió, juntament amb els mestres i professors de religió.

Del dimecres 19 al dissabte 22 de novembre, el cartell va reunir artistes ja coneguts del Canòlich, com Mari-ona Escoda, Cesc Sansalvadó, Sal150 i Praiselord Group Music, a més de ballarins i educadors internacionals. Mari-ona Escoda i Cesc Sansalvadó van començar el matí del 19 de novembre visitant escoles i instituts per compartir amb els joves el paper de la música en les seves trajectòries i generar espais de diàleg inspirador.

El divendres 21 de novembre va tenir lloc una pregària compartida amb l'actuació de Mariona Escoda i Cesc Sansalvador.

© Bisbat d'Urgell

La Jornada Jove, el divendres 21 de novembre, va combinar pregària amb activitats esportives, de dansa i musicals, i va culminar amb un concert de Sal150.

CELEBRACIÓ JOVE

El dissabte 22, el Festival va concloure amb l'Eucaristia, solemnitzada per Praiselord Group Music. La celebració va omplir l'església amb joves de diverses escoles del país: l'escola Mare Janer, el Col·legi Sant Ermengol, la Sagrada Família d'Escaldes, el Col·legi del sistema espanyol Maria Moliner i amb grups de les parròquies de la Cerdanya-Sant Roc i de Tarragona. També s'hi van afegir els fidels de la parròquia i d'arreu del Principat. Fou una celebració molt participada, en la qual els nois i les noies feren les pregàries i les ofrenes, i en la qual la música, interpretada pel grup catòlic Praiselord, en fou el fil conductor.

La celebració, presidida per Mn. Pepe Chisvert, va ser concelebrada per Mn. Àlex Vargas, delegat de Joventut; Mn. Cristian Burillo, rector de les comunitats parroquials de la Cerdanya-Sant Roc, i Mn. Damià Tarragó, consiliari d'Ensenyament de la diòcesi de Tarragona i ànima del grup musical Praiselord. Acolitè el seminarista Carlos Rosas, juntament amb membres de la comunitat parroquial.

M. Carme Sorribes, delegada de Família, i Carolina Bassi, professora de religió, van fer la monició d'entrada. "Jesús ens convoca al voltant de la taula", van dir als joves, recordant-los que "Ecos per viure", el lema d'enguany del Canòlich Music, és una manera de dir que el que és veritable, autèntic i ple de vida deixa petjada, ens ressona, com ho fa el missatge de Jesús.

Mn. Pepe Chisvert va assenyalar, en la seva homilia, tot apuntant la celebració del diumenge dia 23, la solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món, que justament aquesta celebració ens recorda que

el nostre món està sota la protecció de Déu i que Ell triomfa sobre la nostra feblesa. Mn. Chisvert va acabar recordant que Jesús regna, no des del poder, sinó des de l'amor fins a la mort.

Al final de la celebració, Mons. Josep-Lluís Serrano, bisbe d'Urgell, va fer unes paraules adreçades als joves, en les quals els va encoratjar a pensar en gran, mirant horitzons llargs, animant-los que, en la seva vida, es fessin ressò del lema del festival d'enguany, fent coses pels altres i donant-se, sent generosos, amb compromís, creant vincles que amplii la família eclesial. ■

Fes que el Nadal arribi a les persones grans que viuen soles

A **Avismón** oferim companyia, suport emocional i ajuda quotidiana a persones grans en situació de vulnerabilitat i **soledat no desitjada**.

Fes ara la teva **donació** o vine a fer **voluntariat** i ajuda'ns a què **cap persona gran estigui sola**.

BIZUM - 02834

FUNDACIÓ AVISMÓN CATALUNYA

www.avimon.org
Tel. 933 32 58 58
info@avimon.org
Barcelona i Tarragona

Dia Internacional del Voluntariat, cada any, el 5 de desembre. Càritas Diocesana de Terrassa. Càritas Catalunya.

L'AMOR MÉS GRAN

Diuen que l'amor més gran que hi ha en el món és el d'una mare. Segur que sí, però si mireu aquesta fotografia veureu un amor infinit: el d'una mare i alhora el d'una àvia voluntària d'un dels equipaments maternoinfantils de Càritas a la diòcesi de Terrassa.

Des d'aquí el nostre immens agraïment a tots aquells voluntaris i voluntàries que fan realitat el prec de Jesús: "Estimeu-los com jo us he estimat."

Càritas Diocesana de Terrassa

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Europa prepara el llançament d'una nau espacial ben singular —

L'objectiu serà descobrir exoplanetes d'un tipus similar a la Terra.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Es tracta de l'artefacte anomenat Plató, que l'Agència Espacial Europea (ESA) ja té construït per llençar-lo a l'espai el desembre del 2026. És una nau espacial que està a punt per a les proves finals, que ja s'estan fent abans de col·locar-la en òrbita. La seva singularitat és que ha de complir una missió nova, que encara cap satèl·lit artificial havia realitzat: esbrinar si els sistemes planetaris de les estre-

lles més assequibles a l'observació contenen algun planeta semblant al nostre, o sigui, descobrir exoplanetes d'un tipus similar a la Terra.

Aquesta nau comptarà amb tots els instruments necessaris per a aquesta missió. Portarà uns panells solars que, captant l'energia de la llum del Sol, anirà generant l'electricitat necessària per alimentar tots els components electrònics de la nau, mentre que, en una altra part de la mateixa nau, hi haurà un para-sol que protegirà l'equip científic de la resplendor solar. La part més important de la nau és el seu disseny, concebut per interpretar de manera clara les càmeres avançades que contindrà. El conjunt està ideat per monitoritzar més de 150.000 estrelles brillants amb molt alta precisió i, per detectar-hi exoplanetes, a la nau hi ha 26 càmeres avançades que

captaran les variacions més ínfimes de la intensitat de llum de l'estrella, indicadors del pas d'un planeta per davant. I, com que per obtenir aquesta alta sensibilitat s'han de mantenir refrigerades, tot està construït de manera que es mantinguin a la temperatura de -80°C .

Que tot això funcioni com cal és el que els enginyers de l'ESA estan procurant ara, fent proves i més proves.

Què hi hem de dir nosaltres? Que tot el que sigui per a un millor coneixement de l'obra de Déu en la Creació és per aplaudir, però el que es pretén ara és un coneixement que de poc servirà per a la humanitat. A anys llum de distància, com es troben les estrelles que s'investigaran, no és possible una veritable comunicació posterior. De poc ens valdrà, doncs, saber, si és així, que es tracta de llocs habitables. ■

Flickr / European Space Agency

TRADICIONS REMEIERES

La ratafia

Flickr / Kim Love

La ratafia és un licor estomacal elaborat amb la maceració d'herbes i fruita.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La tradició pairal i monàstica de Catalunya aconsella un glopet de ratafia o ratacia begut amb moderació després dels àpats festius, ja que la ingesta de la ratafia afavoreix enormement la digestió i activa la circulació de la sang. Pel que fa a l'etimologia del terme ratafia, sembla que vindria de l'expressió llatina *rata fiat* (: queda firmat; així sigui), que es verbalitzava en veu alta mentre s'aixecava un vas amb licor per tal de ratificar un tracte fet de paraula, com escriví Roque Barcía en el seu diccionari etimològic i, alhora, també ho explicà semblantment en

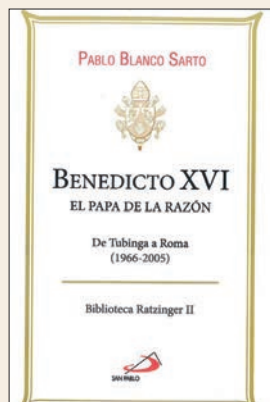
el seu recull de rondalles Mn. Cinto Verdaguer. Tanmateix, els experts en lingüística opinen que vindria del mot crioll *taffia*, de les Antilles franceses.

La ratafia és un licor estomacal elaborat amb la maceració d'herbes i fruita, habitualment amb nous verdes, pell de llimona, pell de taronja amarga (: alamboner), codony, cireres o guindes, juntament amb un bon nombre d'herbes remeieres oloroses (saüc, til·la, sàlvia, orenga, donzell, timó, romaní, pericó, entre moltes d'altres), alguns troncs de canyella i amb nou moscada i alguns claus d'espècia dins d'aiguardent, preferentment rectificat.

En la tradició gastronòmica dels caputxins, a voltes se solia fer la ratafia amb ametlla verda, tal com s'indica en el text d'aquest antic formulari: "Ratafia conventual d'ametlla verda: per una meitadella posarás una lliura de sucre, una lliura d'ametlles pica-

des —ab clofolla y tot— y canyella, ho tires tot a dins una garrafa y se posa a sol y serè durant quaranta dies. Després se colarà y se té per a remey. Per fer ratafia ab nous, se posen les nous ab la pell verda a trossos y pela de codony" (BHC, *Receptes*, s. d.)

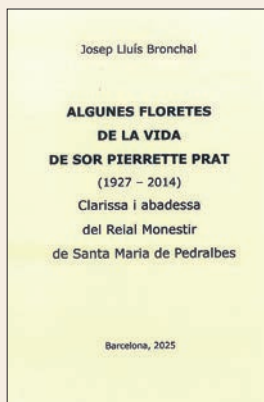
Per la seva banda, la pagesia de Catalunya elaborava la ratafia d'una manera molt més senzilla i casolana, segons consta en una recepta de l'any 1817 aportada per Joan Baptista Galobardes: "*El aguardiente o ratafia de nueces se emplea en las aldeas como remedio estomacal. Se hace del modo siguiente: tómanse doce nueces verdes con sus cáscaras, héchese en medio azumbre de aguardiente bueno, después de haberles quebrado un poco, y guardadas tres semanas se le pone un poco de azúcar y se filtra el licor.*" A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de l'api, que és una les hortalisses que compta amb més propietats gastronòmiques i remeieres. ■

PABLO BLANCO SARTO

Benedicto XVI. El Papa de la razón
Editorial San Pablo,
2025,
640 pàg.

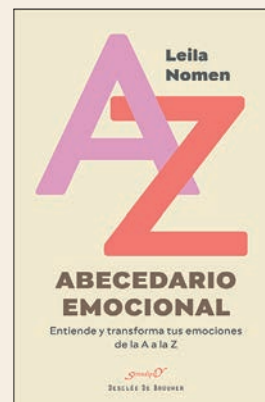
Aquesta segona part de la biografia de Benet XVI aprofundeix en la seva vida, obra i pensament des de l'etapa acadèmica a Tübingen i Ratisbona, i la seva tasca com a arquebisbe de Múnic i Freising, fins a l'elecció com a Papa.

JOSEP LLUÍS BRONCHAL

Algunes floretes de la vida de sor Pierrette Prat
Amics i Amigues de sor Pierrette Prat,
2025, 48 pàg.

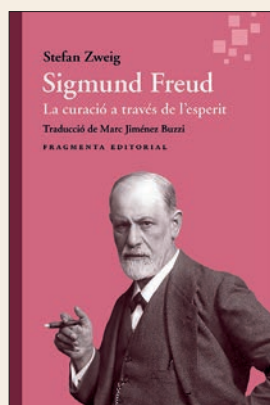
Biografia de sor Pierrette Prat (1927-2014), clarissa i abadessa del reial monestir de Santa Maria de Pedralbes. Aquest quadern és de repartiment gratuït. Si algú està interessat a adquirir-ho, pot demanar-ho a jlb-bronchal@yahoo.es.

LEILA NOMEN

Abecedario emocional
Editorial Desclée De Brouwer,
2025,
184 pàg.

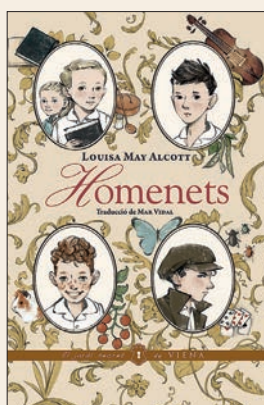
Aquesta obra presenta un abecedari de les emocions, on cada lletra de l'alfabet es vincula amb un terme clau de l'univers emocional. Una guia estructurada, clara i propera per explorar el complex paisatge del que sentim.

STEFAN ZWEIF

Sigmund Freud
Fragmenta Editorial, 2025,
128 pàg.

Un retrat molt viu de la personalitat de Freud (1856-1939) i de la seva aportació a la història de la cultura. Stefan Zweig destaca la gosadia intel·lectual de Freud a l'hora d'explicar quines pulsions mouen l'ésser humà.

LOUISA MAY ALCOTT

Homenets
Viena Edicions, 2025,
496 pàg.

La Jo i el seu marit, ara pares de dues criatures, viuen dedicats a l'educació dels nois de l'escola de Plumfield, que principalment acull orfes que han crescut sense disciplina, però, sobretot, sense l'afecte i la protecció d'una família.

ALEJANDRA FERNÁNDEZ MINGORANCE

El libro de los mares extraordinarios
Editorial GeoPlaneta, 2025, 140 pàg.

Un viatge únic pels mars del planeta que combina natura, geografia, història, mitologia i grans relats. Aquest llibre ofereix una mirada fascinant al mar com a origen de la vida, amb un to poètic i divulgatiu.

CRÍTICA DE TEATRE

La musicalitat de la llengua com un doll d'aigua

ANDREU SOTORRA

andreu.sotorra@gmail.com

Em fa l'efecte que la versió que el director Xavier Albertí ha fet de l'obra *La corona d'espines* de Josep Maria de Sagarra vol ser sobretot una peça de cambra per deixar que la musicalitat i la potència del vers i la llengua de Sagarra ocupin tot l'espai.

Una part de la generació d'espectadors més veterans té segurament a la memòria *La corona d'espines* que va dirigir Ariel García Valdés al Teatre Romea el 1994 amb Josep Maria Pou com a Senyor de Bellpuig. Josep Maria Pou deia això de Sagarra: "És un mag de les paraules. Les expressions li ragen com un doll d'aigua."

Xavier Albertí ha volgut recuperar, doncs, aquesta capacitat màgica de Josep Maria de Sagarra, però diria que lligat de mans i de peus per la capacitat de la Sala Gran del TNC. I per això tot fa pensar que en la gira que hi ha prevista per Catalunya i les Illes de *La corona d'espines*, en teatres menys grandiosos que el TNC, la recepció i el resultat li poden anar més bé que malament.

El vers de Josep Maria de Sagarra defuig en tot moment la cantarella al servei d'una història de mentides i hipocresies, de crisi financera i de caiguda de valors. Una història de murs endins que, si prescindís del vestuari del XVIII, de la perruqueria i del ritual de tractaments de l'èpo-

ca, arribaria amb el mateix efecte a l'auditori com si fos el testimoni d'un fet contemporani.

La corona d'espines té un doblet protagonista. D'una banda, el Senyor de Bellpuig, que interpreta Abel Folk, i el personatge de la Marta, la major-doma, que interpreta Àngels Gonyalons. La segona parella protagonista és la del jove Eudald, que interpreta Jan D. Casablanques, i la jove Mariagneta, interpretada per Júlia Roch, parella inicialment perdedora per acabar guanyant el seu futur.

Són ells quatre els que centren el conflicte del casalot del Senyor de Bellpuig i els que reflecteixen en la parella jove la mentida covada durant anys de la parella gran. La història gira i gira i, de tant girar, es repeteix. Josep Maria de Sagarra deixa un missatge quan fa dir als seus personatges, potser per compensar el pes de la corona d'espines que han portat damunt durant anys: "La vida és un camí que ens porta a la veritat, que ens descobreix a nosaltres mateixos i que ens ajuda a entendre el món."

Les actrius Àngels Gonyalons i Júlia Roch en una escena de "*La corona d'espines*" de Josep Maria de Sagarra al TNC.

AMB BON HUMOR

"LA CORONA D'ESPINES", de

Josep Maria de Sagarra

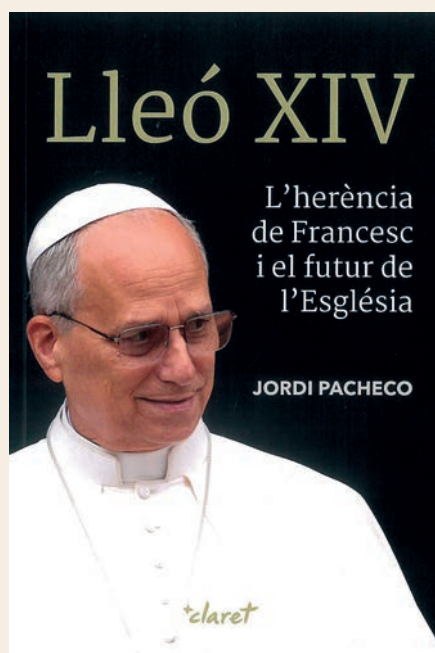
INTÈRPRETS: Manel Barceló, Jan D. Casablanques, Jordi Domènech, Abel Folk, Oriol Genís, Àngels Gonyalons, Pau Oliver, Júlia Roch, Laia Valls, Rosa Vila, Roger Vilà
DIRECCIÓ: Xavier Albertí
Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona
Fins al 21 de desembre

CRÍTICA LITERÀRIA

Al timó de la nau eclesial

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

JORDI PACHECO

Lleó XIV. L'herència de Francesc i el futur de l'Església
Editorial Claret, 2025, 152 pàg.

Sempre s'ha dit que, per entendre, comprendre i estimar, primer cal conèixer, però també és cert que els canvis generen dubtes.

El llibre d'en Jordi Pacheco és oportú i necessari per conèixer, no només qui és i d'on ve el nou papa Lleó, sinó també per saber quin és el seu tarannà com a persona dirigent i compromesa en tot el que ha anat fent fins avui en el servei de l'Església i la societat.

Hereu d'un papat, el de Francesc, profètic i espontani, que l'ha fet molt proper i estimat, compromès en el missatge de Jesús i l'ajuda als altres, prioritzant els més necessitats, l'atenció als quals ell defensava com a exigència evangèlica, podem veure en els primers gestos de Lleó un seguiment a aquest deure/compromís, convidant-nos a arremangar-nos i anar per feina junts, o sigui, sinodalment. D'això, jo en diria acceptar l'herència sense dubtar.

Una mostra més la tenim en la recent publicació de l'exhortació de Lleó *Dilexi te*, que ve a reblar la de Francesc *Dilexit nos*, i que són dos documents basats en l'amor i l'esperança, sempre amb l'accent evangèlic d'acolliment als més pobres i desvalguts.

L'autor fa una pinzellada als coneixements del nou Papa pel que fa a Catalunya. Per exemple, en temes com Montserrat o l'Hospital de Campanya,, entre d'altres.

La brevetat d'aquest escrit, si bé em limita, té l'avantatge que us veureu animats a llegir el llibre, breu i concís, si realment esteu interessats a conèixer i saber més dels reptes d'aquest nou pontificat i de qui està al timó d'aquesta enorme nau en la qual tots som convidats, perquè aquest nou timoner vol que la tasca sigui compartida.

A mi m'ha quedat un sentiment d'esperança a la qual Francesc ens convidava i Lleó ens ve a dir: anem-hi! ■

UN NOU LLINDAR

Tenim dret a somniar

Convençuts que l'esperança no defrauda, tenim dret a somiar i fins i tot a pensar que allò que somiam pot arribar a ser realitat. Així veu el profeta l'equilibri que crearà la vinguda del Messies, del qui diu que "no jutjarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb rectitud a favor dels pobres..." (Is 11,3-4). La fe ens fa contemplar aquest somni, a creure i esperar que és possible.

Ho feim també, contemplant el món i la realitat més propera que ens envolta, imaginant que tot allò que està deteriorat es redreça i tot el que és dolent es torna bo i favorable. "Ningú no serà dolent ni farà mal." No voldria oblidar el patiment de tantes persones i pobles desconeguts que no apareixen en els mitjans informatius ni a les xarxes socials, i que pateixen el segrest, la persecució i l'assassinat com ho veim a Nigèria, el Camerun, el Congo i altres països.

Tenim dret a somiar en un canvi radical, en un retorn del benestar i la pau per a tots? Què ens aporta la fe i l'esperança en la vinguda el Messies, Jesús?

Fa setmanes que el món del consum està difuminant la bondat d'un somni que vol reconduir-nos a una transformació més profunda que ens mostri el veritable rostre del Nadal i ens proposi un nou estil de vida segons l'Evangeli. Quin somni volem fer realitat?

La proximitat de Déu que ens aporta el naixement de Jesús fa que tot sigui diferent i que es vegi amb la nova mirada de l'amor. Des de la pregària i l'acció podem sortir del buit en el qual vivim i abandonar els clots del desànim i incoherències, anivellant les desigualtats amb la justícia i vençant tota corrupció amb la netedat de cor i l'exercici de la caritat.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, Núria Caum,
Ángeles Conde, Montserrat Creus, Pere

Fàbregues, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà,

Climent Garau, Antonio Gil, Lluís Martínez

Sistach, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Con-

sol Muñoz, Francesc Nicolau, M. C. Orduña,

Joan Pallarès-Personat, Paco Pardo, Pepe

Pedregosa, Quique, Valentí Serra, Lluís Solà,

Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona**BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ**El **diumenge 7 de desembre**, a les
19.00, primeres vespres solemnes:
el **dilluns 8**, a les 11.00, missa so-
lemne predicada per Mons. Jaume
González-Agápito amb el cor Con-
cepció *Missa Pro-Europa*; a les 12.00,
benedicció i inauguració del nou pes-
sebre de la basílica i benedicció del
pessebre monumental del claustre; a
les 19.00, segones vespres solemnes
predicades pel cardenal Joan Josep
Omella (c/ Aragó, 299 - Barcelona).**FÒRUM SOCIAL PERE TARRRÉS**El **dimecres 10 de desembre**, a les
14.00, dinar-conferència-col·loqui
El repte de la cohesió social a la Cata-
lunya actual amb Xavier Trabado, a
Barcelona. Reserves: peretarres.org/
forumsocial.**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **divendres 12 de desembre**, a les
20.00, concert de la Coral de Jesús
Maria i la Coral dels Enginyers; el
diumenge 14, a les 19.00, missa amb
la Capella Francesa de Barcelona.
Tots dos concerts a favor de la Fun-
dació Manos Providentes (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona).**MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LES**El **dissabte 13 de desembre**, a les
10.00, recés *Descobrir l'Advent amb*
Edith Stein amb Teresa Barzano. Ins-
cripcions: activitatspuelles@gmail.
com.**FUNDACIÓ ACOLLIDA I
ESPERANÇA**El **dissabte 13 de desembre**, a par-
tir de les 11.00, festa de Nadal a Can
Banús de Bufalà (Badalona): agraï-
ments, taller, concert i dinar popular.**NTRA. SRA. DE LES ANGOIXES**El **dissabte 13 de desembre**, a les
17.30, rosari; a les 18.00, missa de
germandat oficiada per Mn. Andreu
Salinas a l'església de Sant Jaume de
Barcelona.**Girona****ADVENT**El **divendres 12 de desembre**, a les
20.00, pregària comunitària d'Ad-vent a la parròquia de Sant Josep de
Girona amb el tema *I vosaltres, a qui*
*espereu?***Lleida****IREL**El **dijous 11 de desembre**, a les 18.30,
conferència *La dona, aportació psico-*
lògica amb Josep Pifarré a la seu de
l'IREL.**Tarragona****GREGORIA**El **dilluns 8 de desembre**, a les 13.00,
missa gregoriana a l'església parro-
quial de Santa Maria Assumpta de
Maspujols.**LLEÓ XIV**El **dijous 11 de desembre**, a les 18.30,
presentació del llibre *Lleó XIV. L'he-*
rència de Francesc i el futur de l'Esglè-
sia, de Jordi Pacheco, a la llibreria de
l'arquebisbat de Tarragona.**Tortosa****CATEDRAL**El **dilluns 8 de desembre**, a les 12.00,
el bisbe Sergi Gordo presideix la cele-
bració de la Immaculada Concepció.**Urgell****XXVII FESTIVAL ORGUES DE
PONENT I DEL PIRINEU**El **diumenge 7 de desembre**, a les
18.00, concert de Marc Monzonís
(trompeta) i Manuel Rodríguez So-
lana (orgue) a l'església parroquial
de Puigcerdà.**Vic****COVA DE MANRESA**El **cap de setmana del 12 al 14 de de-**
sembre, recés d'Advent amb David
Guindulain, s.j. (tel. 938 720 422).**MUSEU EPISCOPAL DE VIC**El **dissabte 13 de desembre**, a les
12.00, visita guiada *L'art que parla*
totes les llengües del sagrat.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè els cristians que viuen en
contextos de guerra o conflicte, es-
pecialment al Pròxim Orient, siguin
llavors de pau, reconciliació i espe-
rança

“La soledat no desitjada afecta sobretot les persones grans, però també gent jove”

MAC

La Fundació Ajuda i Esperança-Esperança en Línia es va constituir l'any 1986 per donar continuïtat a un servei que va néixer el 1969: el Telèfon de l'Esperança (934 144 848). Operatiu les vint-i-quatre hores del dia i tots els dies de l'any, el seu objectiu és contribuir a la millora del benestar emocional de les persones.

El Telèfon de l'Esperança és un servei que té més de mig segle de vida.

Sí. El creador va ser Mn. Miquel Àngel Terribas; arran de la seva mort, Mn. Agustí Viñas va ser-ne el continuador. El Telèfon de l'Esperança és atès per persones voluntàries preparades específicament per dur a terme aquesta tasca. Un servei, anònim i confidencial, que ofereix escolta activa i acompanyament emocional a aquelles persones que passen per moments de dificultat. Per tal de donar resposta a les necessitats de la societat actual, el 2020 també vam crear el Telèfon de Prevenció del Suïcidi (900 925 555).

El Telèfon de l'Esperança va atendre una mitjana de 92 trucades diàries el 2024. Quin és el perfil de les persones que truquen?

L'Observatori de l'Esperança (OBE) és una memòria que elaborem anualment amb les dades corresponents a l'any anterior dels diferents serveis que oferim. Segons aquest informe, podem deduir que el perfil majoritari de les persones que solen trucar-nos són dones de més de cinquanta anys.

La soledat no desitjada és la gran malaltia silenciosa del nostre temps?

És una de les problemàtiques de la societat postmoderna que emergeix dels paràmetres actuals que promouen l'individualisme, la competitivitat, el ritme accelerat en què vivim... Les persones necessitem sentir-nos part d'una comunitat; saber que hi ha algú per a mi i ser algú per a un altre. La soledat no desitjada afecta sobretot les persones grans, però també gent jove. Una solitud que té un impacte perjudicial en la salut mental, en l'estat d'ànim... i que, conseqüentment, genera neguit i malestar. A més, moltes persones grans pateixen aïllament per determinades circumstàncies (manca de mobilitat, per exemple) i no tenen contacte social. De vegades, tot i que sí que tenen aquest contacte, és tan sols superficial.

SERGI GARCÍA

Director tècnic de la Fundació Ajuda i Esperança

En col·laboració amb el Fons d'Acció Social de la Sagrada Família, feu difusió entre les parròquies del Telèfon de l'Esperança.

Sí. Dins de l'àmbit territorial de l'arxidiòcesi de Barcelona, voluntaris i voluntàries visiten parròquies per oferir als feligresos xerrades participatives —és cabdal la implicació dels assistents en aquesta dinàmica—, on donen a conèixer, d'una banda, el Telèfon de l'Esperança contra la Solitud i, de l'altra, fomenten un espai de reflexió sobre la soledat, seguint el fil comú de l'humanisme cristià, per mirar de trobar-hi una solució. A la parròquia de Sant Martí del Clot, arran d'una d'aquestes xerrades, unes quinze persones han decidit constituir, de manera espontània, un grup (Grup de l'Esperança) que es reuneix un cop al mes. És un dels fruits que han sorgit de la llavor que hem sembrat.

El baño.

Hi ha banys i banys. Els de Roca compten amb el millor disseny i la tecnologia més avançada per oferir solucions sostenibles i de qualitat, i garantir la millor experiència a l'espai de bany.